

1965

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CRESTIN ADVENTIST
DE ZIUA A SAPTEA DIN R.P.R.

ANUL XLIII
IANUARIE — FEBRUARIE
1965

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 1-2 IANUARIE-FEBRUARIE 1965

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A. Z. ȘI
DIN REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ

apare la două luni sub conducerea
unui comitet

Redacția și administrația:
București, Str. LABIRINT nr. 118

Telefon 21.59.60

REDACTOR:
DUMITRU POPA

Coperta noastră: *Munții
Bucegi: văzuți
de la peștera
Ialomicioara.*

DIN CUPRINSUL
ACESTUI NUMAR

- In zborul vremii
- La început de an
- Cuvînt de mulțumire
- Cel renăscut (Versuri)
- Privind înapoi
- Prinos de recunoștință
- In numele dragostei
- 24 ianuarie
- Influența alcoolului
- Împlinirea datoriei
- 7 martie 1965
- Adevărata frumusețe
- Psalmul 1 (Versuri)
- Nașterea Domnului
- Anul nou (Versuri)
- Ilustrarea predicii
- Maxime
- De ce M-ai căutat
- Bătrînul Simeon
- Necrolog

ÎN ZBORUL VREMII...

Cei care au avut ocazia să călătorească spre nord, să viziteze Leningradul, nu vor uita niciodată frumusețea nopților albe. De fapt, ultimele raze ale zilei, în alergarea lor de ștafetă spre apus, întind flacăra luminii primelor raze ale răsăritului zilei următoare. Noaptea este învăluită în giulgiu de lumină.

Fie ca și anul 1964, cu climatul lui de pace, belșug și bucurie; de muncă temerară, de realizări mărețe și perspective înalte, să întindă anului 1965 aceeași flăcără vie, innoitoare de vremi și luminoasă, care să înghită pentru totdeauna noaptea urii, a egoismului, noaptea ignoranței și a incertitudinii! Să fie anul 1964 pentru anul 1965, ștafeta de pace și înfrățire, de belșug, de descătușare de suflet și dragoste, de împliniri ale unor năzuinți veșnice...!

Da, recunoaștem că pe melegurile Conferinței noastre, pastorii și membrii, organul de conducere și cei angajați în lucrările administrative, și-au desfășurat nestingheriți mandatul în ce privește viața religioasă și legăturile sociale.

Pe ogoare, la răsturnarea brazdelor, în nivelarea râpelor, la transformarea dealurilor goale în terase cu viță de vie; de la semănatul holdelor, la irigarea grădinilor; de la curățatul pomilor și pină la culsul roadelor din grădini și de pe ogoare; gospodarii și-au adus contribuția lor la efortul colectiv.

Și, ascultători sfatului Domnului Hristos care ne-a zis: „Pe acestea trebuie să le faceți, și pe acelea să nu le lăsați nefăcute“ (Mat. 23,23), în anul 1964 multe case de rugăciuni au fost reparate, dîndu-li-se un frumos aspect urbanistic; s-au făcut îmbunătățiri interioare la unele Case de rugăciune, schimbare de mobilier vechi și o mai bună îngrijire și înfrumusețare a terenurilor din jurul caselor de rugăciune.

Aceste preocupări au fost în bună parte și rezultatul unor exteriorizări ale lăuntrului sufletesc. O credință curată și sinceră, maniere distinse, o minte luminată de razele Evangheliei, o împlinire „din îndemnul cugetului“ (Rom. 13,5) în realizarea tuturor îndatoririlor către patrie, un spirit de loialitate; iată, în zborul zilelor, activitatea noastră pe anul 1964.

Datorăm mulțumiri și supunere lui Dumnezeu pentru darurile Sale părintești: sănătate, putere de muncă, rod bogat pe ogoare, darul credinței și nădejde.

De asemenea, reinnoim sentimentele noastre de dragoste față de Înaltele Autorități din patria noastră, care au arătat interes față de problemele noastre cultice.

Pornim la drum în noul an, cu hotărîrea într-o rodnică activitate pentru propășirea scumpei noastre patrii, Republica Populară Română.

ALEXE CONSTANTIN
Președintele Conferinței
București

Incă un an din viața noastră s-a scurs în veșnicie. Privind în urmă la anul care a trecut, putem zice împreună cu Sfântul Apostol Pavel: „Binecuvântat să fie Dumnezeu Tatăl Domnului nostru Isus Hristos care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos“.

Binecuvântările revărsate de Pronia Cerească peste noi, sînt foarte multe, și cine le-ar putea spune pe toate ?

Cît de recunoscători față de Dumnezeu trebuie să fim numai pentru faptul că „El de bună voia Lui ne-a născut“, în lumea aceasta. Credincioșii I-aduc lui Dumnezeu prinosul celei mai alese recunoștințe pentru viață, fiindcă știu „căci în El avem viața, mișcarea și ființa“.

Sfântul Apostol Pavel vorbind despre Dătătorul de daruri bune spunea : „El în veacurile trecute a lăsat pe toate Neamurile să umble pe căile lor, măcar că, drept vorbind, nu S-a lăsat fără mărturie, întrucît v-a făcut bine, v-a trimis ploi din cer, și timpuri roditoare, v-a dat hrană din belșug, și v-a umplut inimile de bucurie“. Iată o scurtă trecere în revistă a darurilor bune pe care Dumnezeul Pantocrator le-a revărsat peste noi, peste familiile noastre, peste Biserica Sa și peste țara în care locuim. Pentru toate Îi mulțumim și-L slăvim.

Gîndurile noastre se îndreaptă cu recunoștință și mulțumire și către Autoritatea de Stat.

Nu vom înceta a ne ruga pentru menținerea păcii. De asemenea îndemnăm pe toți credincioșii Adventiști de Ziua a Șaptea a susține faptic apărarea păcii, dezvoltînd sau executînd o muncă de bună calitate în

întreprinderi, pe șantiere, ogoare sau oriunde se găsesc în cîmpul muncii.

Împreună cu Sfântul Apostol Pavel „trebuie să mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi fraților, cum se și cuvine, pentru că dragostea fiecărui din voi toți față de ceilalți, se mărește tot mai mult“.

La acest început de an, Comitetul Uniunii mulțumește pe această cale tuturor fraților membri pentru spiritul de ordine și disciplină dovedit în conviețuirea frățească, în decursul anului ce a trecut, îndemnîndu-vă ca mai departe să fiți animați de îndemnul sfințului apostol Pavel din Fili-

nostru să vă găsească vrednici de chemarea Lui și să împlinească în voi, cu putere orice dorință de bunătate, și orice lucrare izvorită din credință, pentru ca Numele Domnului nostru Isus Hristos să fie proslăvit în voi, și voi în El, potrivit cu harul Dumnezeului nostru și al Domnului Isus Hristos“. În continuarea urărilor și îndemnurilor, Sfântul Pavel scrie Corintenilor în 1 Cor. 1,4—10 : „Mulțumesc Dumnezeului meu totdeauna, cu privire la voi, pentru harul lui Dumnezeu, care v-a fost dat în Isus Hristos. Căci în El ați fost îmbogățiți în toate privințele, cu orice vorbire și cu orice cu-

„ LA ÎNCEPUT DE AN“

peni 4,8 : „Încolo frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună, și orice laudă, aceea să vă însuflețească“.

De asemenea aducem mulțumiri Domnului și fraților noștri pentru păstrarea unității Bisericii, precum și pentru sprijinirea Cultului.

Încheiem aceste gînduri de început de an cu cele exprimate pe vremuri de Marele Apostol Pavel în a doua sa epistolă către Tesaloniceni cap. 1, versetele 11 și 12.

„De aceea ne rugăm necurmat pentru voi, ca Dumnezeuul

noștință. Credincios este Dumnezeu, care v-a chemat la părtășie cu Fiul Său Hristos, Domnul nostru. Vă îndemn, fraților, pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos, să aveți toți același fel de vorbire, să n-aveți dezbinări între voi, ci să fiți uniți în chip desăvîrșit într-un gînd și o simțire“.

În prag de an nou, implorăm ca plinătatea binecuvîntărilor dumnezeiești să se reverse peste Biserica Sa și peste scumpa noastră țară Republica Populară Română, precum și peste toată lumea, dăruind omenirii întregi pace deplină și bună învoiere.

Uniunea de Conferințe A.Z.S.
din R.P.R.

„CUVÎNT DE MULȚUMIRE“

„Mulțumiți totdeauna lui Dumnezeu Tatăl, pentru toate lucrurile, în Numele Domnului nostru Isus Hristos“. Efes. 5, 20.

„Binecuvintează, suflete, pe Domnul, și nu uita nici una din binefacerile Lui!“.

Ps. 103, 2.

Cînd cineva ne-a condus pe un drum necunoscut sau dificil, la despărțire îi mulțumim pentru bunăvoință. Tot așa se-ndreaptă gîndurile noastre pline de mulțumire și adorațiune față de Părintele nostru ceresc, fiindcă a binevoit să ne conducă și să ne ocrotească pe cărarea anului 1964 care s-a scurs domol în oceanul eternității.

Binecuvîntăm Pronia Divină pentru prezența ei în viața noastră. Oare putea-vom uita ceea ce a făcut Domnul pentru noi în acest an? Gustînd marea Sa bunătate, putem rămîne indiferenți? Putem uita cum merităm să fim tratați de El, și cum a binevoit să ne trateze din mila Sa, cum nu merităm? „Recunoștința — scrie Lamartine — nu se prescrie niciodată, dacă memoria e bună și inima dreaptă“.

Avînd întipărite în memorie binefacerile Lui față de noi, ne exprimăm sincer mulțumirea noastră pentru conducerea Divină.

Mulțumim lui Dumnezeu pentru glia strămoșească comună tuturor, care a lăstărit holdele blonde-aurii, cîmpiile catifelate, pădurile semețe și viile cu nectar; mulțumim pentru pîinea cea de toate zilele.

Sîntem mulțumitori lui Dumnezeu pentru Biserica Sa în totalitatea ei, că a putut fi un miros spre binele omenirii, îndrumător și doică pentru toți copiii lui Dumnezeu, fapt constatat între coreligionarii noștri, care au susținut sfînta cauză a lui Dumnezeu și cu hărnicia lor au contribuit la propășirea și bunăstarea societății în care trăim. Și chemăm să stăruiască mai departe în a fi credincioși, cinstiți și harnici, spre lauda

Numelui lui Dumnezeu și pentru binele semenilor lor.

Mulțumim bunului Dumnezeu și Înalțelor Autorități pentru libertatea religioasă și de conștiință de care se bucură toți credincioșii din Patria noastră.

Mulțumim bunului Dumnezeu pentru pacea caselor noastre, că am fost ocrotiți de molohul războiului. Cu durere-n suflet ne gîndim la toți semenii noștri de pretutindeni care încă trăiesc sub opresiune, discriminare și nedreptate socială. Care sînt persecutați pentru culoarea feții, pentru limba, religia sau ideile lor. Dea Domnul Cel care spune că „am gînduri de pace despre voi“ să se facă voia Sa și în viața acestor suferinzi ai secolului de aur.

Mulțumim lui Dumnezeu pentru omul care mai poartă urmele desăvîrșirii divine pe fața și în caracterul său, și care luptă pentru binele tuturor, pentru adevăr, și dreptate, care

năzuiește după un viitor demn și glorios.

Fericirea căutată din motive egoiste, pe dinafară de căile datoriei, este o fericire nestatornică, întîmplătoare și trecătoare, ea dispare repede, iar sufletul rămîne gol și trist. Isus ne-a promis ajutorul Său, nu însă fără eforturi din partea noastră. Dacă încrezători în Domnul — Ajutorul nostru — facem tot ce stă în puterea noastră, atunci putem privi viitorul cu încredere și cu liniște sufletească.

Dea Domnul să se realizeze visul veacurilor, ca oamenii vindecați de păcat și urmările dezastruoase ale lui să se-ntîlnească într-un cor mareț, cîntînd simfonia veșnicei eliberări de sub cătușele morții și ale păcatului, și îmbrățișîndu-se ca frații sub bolta poleită cu aștrii a eternității.

TĂTARU TEODOR

Președintele Conferinței Cluj

„CEL RENĂSCUT“

*Un dor aprins, un dor fierbinte
S-aprinde, neîncetat s-aprinde
In cel ce-odată a simțit
Iubirea cea de negrăit*

A Domnului Isus.

*Păcatul nu-l mai chinuiește,
Pedeapsa nu-l mai amărăște;
Căci de păcat a fost spălat;
El a primit și a gustat*

Iertarea lui Isus.

*O pace-adîncă, nesfîrșită,
O liniște de mult dorită
Ia loc în sufletu-i trudit,
Inundă pieptu-i obidit:*

E pacea lui Isus.

*De-acum răbdarea-l însoțește,
Blindeșea nu-l mai părăsește,
Curată este vorba lui
Și el i-ajută orișicui;*

Căci el e renăscut.

*Pe unde pasul lui pășește
Miresme dulci el răspîndește:
Prin fapta lui, neconținut,
E laudat și proslăvit*

Al nostru Domn Isus.

*El e epistola, pe care
O poate descifra oricare;
El e oglînda-n care vezi
— Ca mai ușor apoi să crezi —*

Pe-al nostru Domn Isus.

R. KESTNER

Sfirșitul unui an și începutul celui nou este un timp care ne invită la o serioasă cugetare. Acum se poate face bilanțul realizărilor în toate domeniile, iar pentru noi este momentul cel mai potrivit pentru a face același lucru. Anul 1964 a zburat spre veșnicie și 1965 a venit să-i ia locul. Anul care s-a scurs a dus pe oceanul înfinit al veșniciei o parte din viața noastră — ceea ce înseamnă o părticică din noi înșine asupra căreia nu mai avem nici o putere, nemaiputând face nici o schimbare; ea este icoana însăși a vieții. Privind puțin înapoi, la anul care a trecut, nu putem să nu ne unim cu apostolul Pavel care îndemna pe cei din Efes și pe toți cei credincioși: „Mulțumiți totdeauna lui Dumnezeu Tatăl pentru toate lucrurile în Numele Domnului nostru Isus Hristos“. Efes. 5,20.

Așa îndemna apostolul Pavel și așa înțelegeau adevărații creștini de pe vremea sa să laude bunătatea lui Dumnezeu și să mulțumească Binefăcătorului lor pentru toate lucrurile primite de la El.

Mulțumirea este recunoașterea sentimentului de iubire sau prietenie exprimată de un binefăcător față de binefacerea făcută. Orice părinte așteaptă un cuvânt de mulțumire de la copilul său pentru o haină, o pereche de pantofi, o carte, sau pentru orice alt dar. Copilul care primește ceva de la părințele său, sau de la alt binefăcător și nu răspunde cu „un mulțumesc“ din toată inima, trece în ochii oamenilor drept rău crescut, nerecunoscător, sau ingrat.

Cum trebuie să privească Dumnezeu pe credincioșii cărora le dă viață și piinea zilnică dacă ei nu-I arată nici o recunoștință?

Regele-profet David a dat un frumos exemplu de fiu credincios și recunoscător față de Dumnezeu. Cartea Psalmilor este o admirabilă colecție de rugăciuni înălțătoare și imnuri de mulțumire către Dumnezeu,

„PRIVIND ÎNAPOI“

*

„Mulțumiți totdeauna lui Dumnezeu pentru toate lucrurile în Numele Domnului nostru Isus Hristos“. Efes. 5,20.

*

care în vechime se cântau în cor acompaniate de diferite instrumente. Dacă citim psalmii 53, 105, 106, 107, 118 și 136 vom înțelege cum cei credincioși cu adevărat căutau mîntuirea și cum preamăreau pe Dumnezeu și-I mulțumeau pentru binefacerea Sale. Sînt demne de remarcat întrebările pe care și le punea psalmistul: „O de ar mulțumi oamenii lui Dumnezeu pentru bunătatea Lui și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor“. Ps. 107,8.

Domnul Isus Hristos, Divinul Învățător și Mîntuitor al oamenilor, înainte de a săvîrși minunea învierii prietenului Său Lazăr, după ce au luat piatra din locul unde zăcea mortul, ridicînd ochii în sus a zis: „Tată îți mulțumesc că M-ai ascultat. Știam că totdeauna Mă ascuți, dar vorbesc astfel pentru norodul care stă împrejur, ca să creadă că Tu M-ai trimis“. Ioan 11, 41,42.

Avem multe motive să mulțumim lui Dumnezeu? Da, fiecare dintre noi avem datoria să mulțumim lui Dumnezeu pentru multe lucruri. Mulțumim lui Dumnezeu pentru felul minunat cum ne-a condus în anul care s-a scurs. De aceea cu acest prilej ne unim gîndul nostru într-o vie mulțumire către bunul Tată ceresc pentru tot ce a făcut pentru noi.

Ne unim cu psalmistul David și-I mulțumim pentru viața pe care a îngăduit să o avem pînă în clipa de față.

„El îți izbăvește viața din groapă și te încununează cu bunătate și îndurare“. Ps. 103,4.

Un motiv mare pentru a mulțumi lui Dumnezeu este arătat tot de David în același psalm de la versetul 1—3, lucru pentru care și noi aducem din toată inima mulțumiri lui Dumnezeu.

„Binecuvîntează, sufleto, pe Domnul, și tot ce este în mine să binecuvînteze Numele Său cel Sfînt! Binecuvîntează, sufleto, pe Domnul, și nu uita nici una din binefacerea Lui! El îți iartă toate fărădelegile tale, El îți vindecă toate bolile tale“. Ps. 103, 1—3.

Se cuvine să-I mulțumim pentru că „El ne-a iertat toate fărădelegile noastre“, cum spune psalmistul. Or, această iertare, care se obține numai prin credința în Domnul Isus Hristos și pe care El a făurit-o pe cruce, a costat mult, după cum spune sf. apostol Petru: „Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu aur sau cu argint, ați fost răscumpărați din felul deșert de viețuire pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu singele scump al lui Isus Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană“. 1 Petru 1, 18,19.

Pentru bunul mers al lucrărilor din Conferința noastră, pentru pacea și liniștea de care ne-am bucurat în tot cursul anului, Îi mulțumim. Anul acesta pămîntul a dat recolte bogate și deci piinea va fi din belșug. Pentru „piinea cea zilnică“, îndreptăm gîndul nostru de recunoștință către Tatăl ceresc și în sfîntă adorare Îi mulțumim.

Un cuvînt de mulțumire din partea Conferinței noastre ținem să aducem Înaltelor Autorități pentru regimul de libertate asigurat. Pe cuprinsul regiunilor moldovene s-au ridicat obiective industriale importante. La șantierele de pe valea Bistriței: la Săvinești și Roznov, la Onești, la Brăila și Galați și în multe alte locuri oamenii muncii și-au ridicat nivelul material și sînt foarte mulțumiți că pe cuprinsul Mol-

(Continuare în pag. 4-a)

Dumnezeu ne invită să aducem ca jertfă mulțumiri. Prin aceasta ni se atrage atenția asupra binefacerilor pe care le-am primit din belșug de la Dumnezeu și pentru care trebuie să-I fim recunoscători. Acest adevăr îl înțelegem din cele scrise în Cartea Psalmilor : „Binecuvintează, suflete, pe Domnul, și tot ce este în mine să binecuvinteze Numele Lui cel sfânt. Binecuvintează, suflete, pe Domnul, și nu uita nici una din binefacerile Lui ! El îți iartă toate fărădelegile tale,

hotărîrea de a înălța paharul izbăvirilor și să cheme Numele Domnului“.

Să mulțumim lui Dumnezeu pentru darul sănătății cu care ne-a binecuvîntat și în anul care a trecut.

Să mulțumim lui Dumnezeu pentru călăuzirea și purtarea Lui de grijă de care am avut parte.

Uitîndu-ne cîteva clipe înapoi la drumul parcurs, la bunătatea și răbdarea lui Dumnezeu cu noi, și la felul cum ne-a condus atît pe fiecare în parte,

torități pentru înțelegerea arătată nevoilor Bisericii noastre din cursul anului trecut. Avem datoria din partea Domnului de a ne ruga pentru Înalta Cîrmuire a țării noastre și să ne silim a fi totdeauna printre cei dintîi în fapte bune spre binele semenilor noștri și spre lauda lui Dumnezeu.

În încheiere să medităm la cuvintele inspirate din Ps. 121, 5—8 : „Domnul este păzitorul tău, Domnul este umbra ta pe mîna ta cea dreaptă. De aceea

„PRINOS DE RECUNOȘTINȚA“

El îți vindecă toate bolile tale ; El îți izbăvește viața din groapă, El te încununează cu bunătate și îndurare ; El îți satură de bunătați bătrînețea și te face să întineresti iarăși ca vulturul“. — Ps. 103, 1—5.

Să ne aducem aminte de toate binefacerile Lui, de care ne-am bucurat în anul care s-a scurs. Dumnezeu a avut grijă să nu ducem lipsă de nimic, ne-a dat la timp pîinea noastră zilnică, îmbrăcămîntea necesară și alte daruri bune. „Orișice ni se dă bun și orice dar desăvîrșit este de sus, pogorîndu-se de la Tatăl luminilor, în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare“. Iac. 1, 17.

Bunul Dumnezeu este același ieri și azi și în veci ! Mintuitorul nostru iubit ne asigură în chip minunat prin cuvintele : „Eu nu te voi uita... Iată te-am săpat pe miinile Mele...“.

Psalmistul se întrebă : „Cum voi răsplăti Domnului toate binefacerile Lui față de mine ? El a găsit calea. De aceea a luat

precum și Biserica Sa în întregime, inimile noastre trebuie să se umple de bucurie și recunoștință văzînd cum Domnul s-a arătat bun către fiecare din noi și cum a manifestat o grijă deosebită față de Biserica Sa.

Totodată exprimăm sincerile noastre mulțumiri Înaltelor Au-

nu te va bate soarele ziua, nici luna noaptea. Domnul te va păzi de orice rău, îți va păzi sufletul. Domnul te va păzi la plecare și la venire, de acum și pînă în veac“.

FL. ALEXANDRESCU
Președintele Conferinței Sibiu

„PRIVIND ÎN APOI“

(Urmare din pag. 3-a)

dovei, care în anii trecuți era în urmă, industria a luat astăzi un asemenea avînt.

Ca cetățeni cinstiți și iubitori de țară, noi credincioșii Adventiști din Conferința Moldova vom aduce întreaga contribuție pentru progresul și bunăstarea țării noastre rugînd în același timp pe bunul Dumnezeu să reverse asupra ei pacea și binecuvîntarea Sa.

Ne unim cu apostolul Petru pentru ca în viața și faptele noastre să se poată vedea mulțumire „și în orice faceți, cu cuvîntul sau cu fapta să faceți totul în Numele Domnului Isus și mulțumiți prin El lui Dumnezeu Tatăl“. Col. 3,17.

BOSTAN EUGEN
Președintele Conferinței Bacău

„ÎN NUMELE DRAGOSTEI“

*

Pastor :
C. ALEXE

Indigenii din Africa centrală nu erau în stare să înțeleagă nici un cuvânt din cele spuse lor de Livingstone. Ei nu aveau nici o concepție despre teologia lui și nici nu cunoșteau principiile lui de doctrină pe care le păstra cu atîta credincioșie, dar era în el un singur lucru pe care ei îl pricepeau — vocabularul lui universal de dragoste prin care li s-a adresat. Aceasta era limba vorbită din inima sa și pe care fiecare dintre noi o poate vorbi și înțelege. Este adevărata dragoste creștină care captivează pe oricine, oricînd și oriunde și trebuie s-o avem cu noi înșine dacă vrem să fim folosiți de Dumnezeu în serviciul Său.

Lumea va înțelege puțin din teologia noastră dar va simți cu siguranță căldura dragostei noastre,

bunătatea inimii noastre și atitudinea noastră de simpatie față de alții. Cuvîntul cel mai elocvent pe care-l putem rosti este împlinirea unui act de iubire pentru alții, în numele lui Hristos. Evanghelia este o solie de pace și iubire adresată de Dumnezeu omenirii.

„Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul, Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară ci să aibă viața veșnică“. (Ioan 3,16).

Isus a dat și măsura : „Cum v-am iubit Eu“. Dar Evanghelia iubirii nu se oprește aici, pentru că dragostea lui Dumnezeu descoperită în Hristos trebuie să fie manifestată de creștini, unii față de alții.

„Vă dau o poruncă nouă : Să vă iubiți unii pe alții ; cum v-am iubit

Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții“. (Ioan 13,34).

Acesta este semnul veritabil al unei adevărate credințe, adevărata probă a creștinismului, pentru că Domnul Hristos ne-a spus :

„Prin aceasta vor cunoaște toți că sînteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții“. (v. 35).

Creștinismul adevărat este dragoste, deoarece ea este reflectarea caracterului lui Dumnezeu, pentru că „Dumnezeu este dragoste“. (1 Ioan 4,8).

Este esențial pentru creștin să creadă în Dumnezeu, dar mai important este să iubească pe Dumnezeu și să aibă acea dragoste divină în inima sa (Rom. 5,5). Cuvîntul „cred“ nu poate soluționa toate

încercăturile vieții pînă ce nu se adaugă și cuvîntul „iubesc“. Acestea sînt adevăratele cuvinte prin care Domnul Hristos și-a rezumat solia Sa. Da, noi trebuie să ne iubim unii pe alții cum ne-a iubit Hristos pe noi. Acesta este standardul credinței noastre.

Titlul articolului nostru se găsește în epistola Apostolului Pavel către Filimon. Onisim, robul lui Filimon fugise la Roma unde se afla și apostolul Pavel ca întemnițat. În chip providențial Pavel a întîlnit acolo pe Onisim și datorită răbdării și al unei dragoste îndatoritoare, Onisim a fost „născut din nou“, „în lanțurile mele“, așa cum se exprimă apostolul (v. 10).

După terminarea acestei „zidiri“ spirituale, servul lui Dumnezeu Pavel îl trimite înapoi pe Onisim lui Filimon, care era și el creștin, cu o scrisoare frumos concepută :

„De aceea, măcar că am toată slobozenia în Hristos să-ți poruncesc ce trebuie să faci, vreau mai de grabă să-ți fac o rugămînte în numele dragostei, eu... bătrînul Pavel...“ (v. 8,9).

Nu-i de mirare că Filimon n-a putut rezista unui asemenea apel ; nu-ți poruncesc, deși aș putea face și lucrul acesta, ci te rog, în numele dragostei noastre, iartă pe Onisim.

„Dacă mă socotești dar ca prieten al tău, primește-l ca pe mine însumi“ (v. 16,17).

Apostolul s-a oferit chiar să plătească orice datorie pentru Onisim numai să restabilească relațiile cele mai bune între Onisim și Filimon.

Aș fi dorit să fiu martor cînd Filimon a deschis scrisoarea primită din mîna lui Onisim, și cînd și-a oprit ochii asupra cuvintelor „în numele dragostei noastre“. O scrisoare de la bătrînul Pavel, albit în serviciul lui Hristos și trecut prin asprele încercări și experiențe pentru Hristos ! Cu siguranță ochii săi s-au umplut de lacrimi și fără să mai stea pe gînduri a îmbrățișat cu căldură pe Onisim și l-a primit din nou ca pe un membru al casei sale, ca pe un frate iubit și „în numele dragostei“.

Adevărata iubire creștină trebuie să fie motorul în orice serviciu primit de Dumnezeu.

„Căci dragostea lui Hristos ne constrînge...“ (2 Cor. 5,14 p.p.).

Iată ! Acesta este secretul !

Atunci nu vom mai întreba ce trebuie să facem și ce nu trebuie să facem, pentru că atunci vom fi bucuroși și fericiți să ascultăm Cuvîntul Său în toate lucrurile. Nu este ascultarea rezultatul natural al iubirii ? N-a spus Isus :

„Dacă Mă iubiți, vezi păzi poruncile Mele ?“ (Ioan 14,15).

Aceasta a declarat și marele apostol cînd a zis : „Dragostea nu face rău aproapelui : dragostea deci este împlinirea Legii“ (Rom. 13,10).

În acest pasagiu apostolul s-a referit în mod special la păzirea celor zece porunci.

„De fapt : „Să nu preacurvești, să nu furi, să nu faci nici o mărturisire mincinoasă, să nu poștești“, și orice altă poruncă mai poate fi, se cuprinde în porunca aceasta : „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși“ (v. 9).

Cînd iubim, să facem și ce este de făcut.

Intr-o zi a venit la Isus un învățător de lege și l-a întrebat : „Învățătorule, care este cea mai mare poruncă din Lege ?“.

Isus i-a răspuns : „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău“.

Iar a doua, asemenea ei, este : „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși“.

În aceste două porunci se cuprinde toată Legea și Proorocii“. (Mat. 22,36-40).

Secretul real al unei vieți creștine de succes, al unei vieți trăită în ascultare, al unei vieți care se desfășoară în armonie cu poruncile lui Dumnezeu, este dragostea lui Hristos în inimă. Dragostea nu aduce nici pagubă și nici vătămare altora. Dragostea nu urăște și nu se bucură de necazul și amărăciunea altora. Dragostea uită cînd altul i-a greșit ; dragostea este plină de pocăință.

Dragostea nu este invidioasă, nu este plină de mîndrie. Dragostea nu este egoistă. Nu se lasă provocată și nu vede niciodată ceva rău în acțiunile altora. Da ! Aceasta este dragostea creștină, adevărata iubire ce izvorăște din Dumnezeu.

„Acopere totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul. Dragostea nu va pieri niciodată“ (1 Cor. 13,7,8 p.p.).

Un motiv pentru care multe Biserici ajung la stări îngrijorătoare este și faptul că unii dintre membrii lor și-au pierdut iubirea unul pentru altul așa cum o aveau la începutul credinței lor. Așa cum spune și Biblia că „și-au părăsit dragostea dintii“. (Apoc. 2,4). Și atunci încep greutățile. Cum să ne întoarcem la prima dragoste ? „Adu-ți aminte de unde ai căzut : pocăiește-te, și întoarce-te la faptele tale dintii. Altfel, voi veni la tine, și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești“ (Apoc. 2,5).

Se întîmplă în unele familii că — prima dragoste se răcește — și atunci relațiile dintre soț și soție nu mai sînt aceleași ca la începutul căsătoriei lor. Dacă cumva acesta

(Continuare în pag. 7-a)

este și cazul în familia ta, pocăiește-te, întoarce-te și începe din nou de acolo unde s-a produs defecțiunea. Îți mai aduci aminte cum te purtai cu logodnica ta și cât de mult doreai să fii în preajma ei? Îți amintești cât de atent și îngrijit te purtai în maniere și îmbrăcăminte? Erai totdeauna ca un mire, gata de a-ți sărbători nunta. Aveai fața totdeauna zimbătoare. Erai totdeauna pregătit pentru mici acte de curtoazie. Aveai totdeauna asupra ta flori sau alte cadouri. Îți exprimai totdeauna dragostea ta curată și adâncă pentru ea. Incepe și repetă din nou acele lucruri, recheamă din nou acele zile senine în casa ta și vei vedea imediat cum fericirea va inunda din nou căminul vostru trist.

Și același lucru trebuie să-l faci și soția. Îți mai aduci poate aminte cât de puternică era dragostea ta pentru el? Procedează și acum ca în acele zile, roagă pe Dumnezeu să-ți ajute, și rezultatul va fi fericit.

La fel se petrec lucrurile și în viața de creștin. Dacă ne îndeplinim obligațiunile noastre religioase ca simple datorii, atunci experiențele noastre spirituale vor fi anevoioase. Sint foarte mulți creștini care și-au pierdut bucuria mântuirii lor. Aceasta pentru motivul că dragostea lor s-a răcit și serviciile lor sint bazate pe datorii silite și nu acțiuni vii pornite dintr-o inimă umplută cu dragostea lui Dumnezeu. Iubirea lui Dumnezeu rămîne aceeași cu toate capriciile vremii. Nici o grijă pentru cele ce se pot întâmpla. Dumnezeu ne iubeste încă și rămîne problema noastră să-l iubim pe El.

În dorința de a reinvia propria noastră dragoste față de alții și pentru Dumnezeu, să privim din nou la iubirea Lui. Să citim din nou cele patru tablouri descriptive ale celor patru evangheliști — tablourile lui Isus pe cruce. Să privim la ele pînă cînd Duhul Sfînt va scrie pe inima noastră, cu litere care să nu se șteargă niciodată, cuvintele: Fă tot ce este bine „în numele dragostei”, și vei fi fericit.

„24 IANUARIE“

Poporul nostru sărbătorește cu multă bucurie ziua de 24 ianuarie, zi ce ne reamintește despre marele și însemnatul eveniment înfăptuit în anul 1859, Unirea Principatelor Române.

Țara Românească și Moldova ca state feudale de sine stătătoare, au continuat veacuri de-a rîndul, datorită condițiilor existente atunci, să fie formațiuni separate. Astfel, cu toată eroica lor luptă, care înscrie pagini de istorie de o măreție unică în viața poporului român, ele au avut de înfruntat puterea otomană. Cu toate aceste situațiuni vitrege, ideea unirii s-a dezvoltat puternic în conștiința națiunii, a poporului român.

Unirea de la 24 ianuarie 1859 a fost opera poporului român, făuritor al istoriei și progresului patriei sale. Desfășurarea ulterioară a evenimentelor a dovedit în continuare că Unirea a fost o consecință naturală a dezvoltării poporului român, prin urmare o necesitate istorică. Masele populare care au văzut în unire începutul unei ere noi, au susținut-o cu toată puterea lor și au dus-o la izbîndă, fiindcă sperau că odată cu unirea vor scăpa de crunta exploatare a boierilor.

În primele rînduri ale celor ce luptau pentru Unire se aflau: V. Alexandri, Costache Negri, Alexandru Cuza, M. Kogălniceanu, C. A. Roseti, D. Bolintineanu, ș.a.

Congresul de la Paris din 1856 pentru încheierea păcii în urma războiului din Crimeea, a hotărît să se consulte populația

celor două principate în legătură cu forma lor viitoare. În acest scop, iau naștere Divanurile ad-hoc constituite din reprezentanții tuturor claselor societății.

În aceste Divanuri a răsunit limpede glasul unirii. Conferința din 1858 de la Paris a celor șapte puteri europene, care a luat în discuție rezultatele dezbaterilor din aceste Divanuri, n-a prevăzut decît constituirea unei comisii centrale de unificare Legislativă la Focșani și a unei Curți de Casație și Justiție.

La 24 Ianuarie 1859, adunarea electivă a Moldovei și Țării Românești alege același domn, pe colonelul Al. I. Cuza, împlinindu-se cu această ocazie marile deziderat al poporului român, Unirea Principatelor.

Unirea Țării Românești cu Moldova, reprezintă o verigă importantă în lanțul luptelor seculare duse de poporul nostru pentru împlinirea idealurilor sale de independență națională. Unirea a pus temelia statului național român, a însemnat actul de naștere a României moderne. Înfăptuirea Unirii a fost premisa pentru scuturarea jugului otoman în 1877 și cucerirea independenței naționale.

Năzuințele scumpe ale căror seminte au fost mai adînc împlintate prin unirea de acum 106 ani — independența, suveranitatea, dezvoltarea liberă a

(Continuare în pag. 8-a)

„INFLUENȚA ALCOOLULUI ASUPRA ORGANISMULUI“

„Multe căi pot părea omului bune, dar la urmă se văd că duc la moarte“. Prov. 14,12.

Oamenii de știință ai lumii au studiat timp îndelungat nefasta acțiune a alcoolului produsă asupra organismului omenesc și cu toții în unanimitate au ajuns la concluzia că așa zisa bună dispoziție pe care o primește cel ce îngerează băuturi alcoolice nu este decît o iluzie, o autoînșelare, o bi-ciuire a organismului, care dispare în clipa cînd mintea a redevenit clară. Mai tîrziu se va vedea că pentru fiecare minut de beție, omul plătește cu propria lui sănătate.

Dar, este oare alcoolul folositor ? este el hrănitor, aducător de supliment de energie, de poftă de mîncare, apărător de microbi (cum pretind unii) sau binefăcător pentru organism ?

„Într-adevăr toate cercetările științifice arată că alcoolul ajuns în organism, spre deosebire de alimentele adevărate, nu intră în structura celulelor țesuturilor și organelor și nici nu e transformat într-o substanță folositoare, cu alte cuvinte nu ajunge niciodată să facă parte din materia vie a organismului, sau să aducă vreun folos complicatelor sale mecanisme și funcții.

„Marile cantități de zaharuri, substanțe minerale, etc. ce se găsesc în unele băuturi alcoolice, nu au nici pe departe vreo valoare nutritivă, mai ales dacă ne gîndim la urmările ce le provoacă alcoolul“.

„Unii oameni cred că alcoolul ar avea o anumită valoare alimentară și că ar putea fi considerat ca un aliment, o astfel de părere este însă cu totul neștiințifică. Unui aliment i se cere nu numai să furnizeze calorii, ci trebuie să contribuie și la formarea, creșterea și menținerea în bună stare a țesuturilor

din corp. Din acest punct de vedere, alcoolul nu are nici o valoare. Dimpotrivă, el duce adesea la denutriția corpului, la slăbire. Este bine deci să reținem că alcoolul nu are nici o valoare nutritivă și că el nu este cîtuș de puțin necesar organismului, dimpotrivă este dăunător. De aceea, cel mai bun regim alimentar este cel în care lipsește cu desăvîrșire alcoolul“.

Prof. Dr. E. Crăciun și Gh. Epu-ran, în lucrarea „Alimentația sportivilor“, Ed. Tineretului U.C.F.S. anul 1956 arată că : „Alcoolul sub orice formă, este vătămător sportivilor, chiar în cantități cît de mici ; folosit reduce simțitor rezultatele sportive, fiind pentru organism un fals stimulent. Acțiunea lui reală este toxică, întocmai ca a oricărei otrăvi. Senzația de încălzire după băuturi alcoolice este o iluzie datorită ușoarei ameteți pe care alcoolul o produce“.

I. P. Pavlov, marele fiziolog, numea alcoolul „Paralizant“ datorită acțiunilor sale asupra organismului.

„Celebru psihiatru sovietic V. I. Sehterev arată că 20% din maladiile psihice se datoresc folosirii alcoolului și nu mai puțin din jumătate din totalul crimelor sînt săvîrșite sub influența alcoolului. Cercetările speciale au arătat că alcoolul alterează profund sistemul nervos central.

Cu ajutorul dinamometrului s-a stabilit că este suficient să bei un pahar și jumătate de bere, pentru ca forța degetelor să scadă de aproape două ori. În special alcoolul micșorează forța de muncă, acolo unde se cere concentrare, atenție și mișcări fine. Senzația de căldură e dată de vaso-dilatația pe care o produce alcoolul“. Rev. Stadion 1956.

Dr. V. Bratu și D. Anulius, în lucrarea „Alcoolismul“ S.R.S.C. 1957.

„Unii spun că alcoolismul este un obicei dăunător, alții spun că este o boală. Să vedem care este realitatea, cine are dreptate ? Și unii și alții. Alcoolismul la început este o deprindere dăunătoare, cu timpul însă el devine o boală foarte gravă care nu cruță nici un organ și duce în cele din urmă la distrugerea fizică și morală a omului. Întrebarea se pune : Este oare alcoolul un aliment folositor orga-

(Continuare în pag. 18-a)

„24 IANUARIE“

(Urmare din pag. 7-a)

țării în folosul celor mulți — au încolțit viguros pe pămîntul românesc. După aproape un secol de încercări și lupte grele, poporul nostru a izbutit să-și cucerească adevărata independență, deschizîndu-și larg calea spre făurirea unei vieți cu adevărat libere, pentru care au luptat cei mai buni fii ai poporului.

Cinstim amintirea strălucită a luptei pentru unire și libertate, prin munca creatoare de zi cu zi, pusă în slujba păcii și a fericirii poporului nostru.

C. PETCU

*

„IMPLINIREA DATORIEI”

*

David a lăsat acolo, înaintea chivotului legământului Domnului, pe Asaf și pe frații lui, ca să slujească necurmat înaintea chivotului, împlinindu-și datoria zi de zi“. 1 Cronici 16,37.

Cîmpul datoriei este nemărginit; el cuprinde toate împrejurările, toate stările vieții. Omul trebuie să asculte de glasul datoriei, oricînd. Aceasta este esența supremei vieți conștiințiale.

Datoria este atît de poruncitoare, încît în împlinirea ei, nu trebuie să ne mai preocupe ființa noastră.

Serva Domnului spune: „Cea mai mare nevoie... bărbați care nu se tem de a numi păcatul cu numele său adevărat; bărbați a căror conștiință se îndreaptă către datorie ca și acul magnetic către poli, bărbați care stau pentru dreptate chiar dacă s-ar nărui cerul“.

Iar Goethe, întrebă odată: „Ce este datoria? Și tot el răspunde:

*Pastor:
Dumitrașcu Dumitru*

„A te mulțumi cu îndeplinirea punctuală a treburilor zilnice, înseamnă o prea restrînsă concepție a datoriei“.

Deci e bine ca fiecare dintre noi să ne străduim să înțelegem pe deplin ce înseamnă a-ți face datoria și totodată să ajungi să cultivi și să dezvolți la maximum, simțul datoriei conștiințioase.

E cazul să amintim că cineva este ispitit să-și îndeplinească datoria — în oricare ramură de activitate ar fi ea — nu numai ca să-și liniștească conștiința, dar, ca să nu se zică de cei din jur, că nu și-o îndeplinește. Aceasta ar însemna fățărnicie, lucru ce constituie un păcat și pe care Domnul Isus cînd era pe pămînt l-a mustrat aspru spunînd despre farisei și cărturari:

„Toate faptele lor le fac ca să fie văzuți de oameni...“ Mat. 23,5. pr.p.

Deci împlinirea datoriei constă în fapte. Și orice faptă bună este o împlinire a datoriei față de semenii noștri.

Dr. Arnold spunea: „Fapta împlinită sub haina datoriei, dar în realitate numai pentru plată, prețuiește foarte puțin“.

De ce prețuiește puțin această faptă? Pentru că atunci cînd cineva își îndeplinește datoria numai pentru că este retribuit, poate să cadă în greșeala de a nu scoate lucru de calitate.

Dar să vedem față de cine avem noi datorii de împlinit?

Credincioși fiind, noi datorăm lui Dumnezeu ascultare, iubire și slujire pentru că El ne-a creat, și ne-a răscumpărat din păcat, dînd pe Unicul Său Fiu să moară pentru noi pe crucea de pe Golgota.

Iubirea aceasta a bunului Dumnezeu față de noi, ar tre-

bui să ne determine la o mai deplină ascultare de voința Sa și de toate cele ce ne-a lăsat scris în Sfintele Scripturi.

Ca o concluzie, în această privință, înțeleptul Solomon spune :

„Să ascultăm dar încheierea tuturor învățăturilor : Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om“. Ecls. 12,13.

Apoi orice om are datorii de îndeplinit față de cei din căminul său.

Tata, care este capul familiei are o deosebită răspundere față de cei din familia sa : de soția, de copiii săi și dacă mai are și un părinte bătrîn — tată sau mamă — toate aceste suflete care se adăpostesc sub acoperământul casei sale trebuie să aibă hrana necesară, îmbrăcăminte și toate celelalte lucruri trebuincioase vieții.

Sfinta Scriptură ne prezintă un exemplu demn de urmat în această privință, pe Abraam.

Despre el Dumnezeu spunea : „Căci Eu îl cunosc și știu că are să poruncească fiilor lui și casei sale după el să țină calea Domnului, făcînd ce este drept și bine pentru ca astfel Domnul să îndeplinească față de Abraam ce i-a făgăduit“. Gen. 18,19.

Dar nu numai tatălui — soțului — îi revine datoria de a contribui la întreținerea și bunul mers al căminului, ci și soției — mai cu seamă dacă este și mamă.

Ea trebuie să fie totdeauna lângă soț să-l ajute, să-l încurajeze cînd este întristat și să-l înțeleagă ; și amîndoi să dea astfel piept cu toate problemele, răspunderile sau greutățile vieții.

Și copiii au unele datorii pe care trebuie să le aducă la îndeplinire.

Ei, în primul rînd au datoria de a asculta de părinții lor, conform poruncii a cincea din Decalog care spune :

„Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să ți se lungască zilele în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeuul tău“. Exod. 20, 12.

Tot copiilor le mai revine datoria de a asculta de educatorii, învățătorii și profesorii lor care se străduiesc să le lumineze mintea, făcîndu-i destoinici de a mînuî condeiul, pentru a deveni oameni capabili ca să poarte diferite răspunderi, în toate domeniile de activitate în viitor.

Avem de asemenea față de semenul sau aproapele nostru.

Se pune întrebarea : Cine este aproapele nostru ? Orice om care are nevoie de ajutor din partea noastră, este aproapele nostru.

Viața fiecărui om este o parte din viața colectivă a so-

cietății. Fiecare om are de îndeplinit datoria lui. Dacă nu și-o îndeplinește, suferă și el, dar face să sufere și alții.

Fiecare din noi poate să facă cîte puțin bine celor din jurul său și, dacă putem, avem datoria s-o facem. Pe stradă, în tramvai, în tren, la locul de muncă — sub orice formă ar fi el — nu putem sta nepăsători, ci avem datoria să-l ajutăm cu tot ce ne stă în putință. Chiar cu un cuvînt, cu o vorbă bună putem să-i fim de folos. Dacă ne întrebă de o stradă, de vreo adresă oarecare pe care n-o cunoaște, și noi o cunoaștem, avem ocazia să facem un bine semenului nostru dacă, cu amabilitate îi dăm indicațiile necesare.

De asemenea nu trebuie să uităm că pe lângă drepturile de care se bucură fiecare cetățean în țara în care se află, mai are și datorii de îndeplinit față de ea.

Sfinta Scriptură ne învață în privința aceasta : „Oricine să fie supus stăpînirilor celor mai înalte“. Rom. 13, 1. pr. p.

„Dați tuturor ce sînteți datori să dați ; cui datorați birul, dați-i birul ; cui datorați vama, dați-i vama ; cui datorați frica dați-i frica ; cui datorați cinstea, dați-i cinstea“. Rom. 13, 7.

Domnul Isus Hristos care este exemplul nostru suprem, ne-a arătat cît a fost pe pămînt că Și-a făcut datoria cu prisosință în toate împrejurările din viața Sa.

Făță de Dumnezeu Și-a îndeplinit datoria prin ascultare aducînd la îndeplinire fără șovăire, planul de mîntuire și salvare.

7 MARTIE 1965

Față de cei din familia Sa de pe pământ, Și-a făcut datoria, lucrînd de copil cu tatăl Său Iosif în atelierul de dulgherie pentru a ajuta la întretinerea căminului. Iar cînd era pe cruce, și a văzut pe mama Sa, a dat-o în primire ucenicului Ioan ca să aibă grijă de ea.

În ce privește iubirea față de aproapele, Domnul Isus a vindecat, a înviat din morți și a făcut bine tuturor.

„El a trăit să facă pe alții fericiți“.

Și față de stăpînire, Domnul ne-a arătat prin învățătura Sa din Mat. 22, 21: „Dați Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu, ce este al lui Dumnezeu“.

O zicală ebraică zice:

„Cărarea datoriei în lumea aceasta, e calea mîntuirii în cea viitoare“.

Pastor,
DUMITRAȘCU DUMITRU

Potrivit unui decret emis de Consiliul de Stat, la 7 martie 1965 în țara noastră vor avea loc alegeri de deputați pentru Marea Adunare Națională și pentru Sfaturile Populare regionale, raionale, orașenești și comunale. Aceste alegeri constituie un prilej nimerit de a se trece în revistă realizările obținute în anii puterii populare pe întinsul țării noastre, sub înțeleapta conducere a organelor de Stat și de Partid. Au trecut mai mult de 20 de ani de cînd în țara noastră s-a instaurat regimul de Democrație Populară. Odată cu instaurarea acestui regim, în viața Statului nostru au avut loc prefaceri adînci. Ca urmare a luptei temerare dusă de forțele progresiste din țară, în frunte cu Partidul clasei muncitoare, odată cu instaurarea regimului de Democrație Populară, vechea orînduire socială bazată pe exploatarea omului de către om s-a prăbușit pentru totdeauna. Din momentul acesta, țara noastră a apucat pe un drum nou. Modificările survenite în structura societății noastre n-au pregetat să-și aducă fără întîrziere roadele lor cele bune. În toate domeniile de activitate au început să se vădească rezultatele binefăcătoare ale primenirii sociale. Îndeosebi în industrie s-au realizat progrese uimitoare. Dezvoltîndu-se în-

tr-un ritm nebănuit de rapid, pe acest tărîm, în numai cîțiva ani, s-au obținut rezultate ce nu s-au putut obține sub regimul burghezo-moșieresc în decursul a mai multe decenții. Nici agricultura n-a rămas mai prejos. În anii puterii populare, prin utilizarea mijloacelor mecanizate și prin aplicarea metodelor agrotehnice mecanizate, s-au obținut recolte din cele mai bogate. Mergînd an de an pe drumul progresului, s-au obținut de asemenea realizări însemnate și în domeniul construcțiilor de locuințe.

În țara noastră, Statul alocă an de an importante fonduri pentru îmbunătățirea condițiilor de locuit ale oamenilor muncii. Numai în perioada 1960—1964, au fost investite pentru construirea de blocuri de locuințe peste 10,5 miliarde lei.

Pentru finanțarea diferitelor acțiuni social-culturale (învățămînt, cultură, știință, sănătate, prevederi sociale, asigurări sociale, alocații de Stat pentru copii), Statul a cheltuit numai anul trecut din bugetul său suma de 20,5 miliarde lei, cu 8 la sută mai mult decît în anul 1963. O realizare importantă o constituie încheierea în anul trecut a acțiunii de generalizare a învățămîntului obligatoriu de 8 ani.

(Continuare în pag. 12-a)

Anul trecut a continuat să se îmbunătățească asistența medicală a populației prin sporirea numărului de circumscripții medicale sanitare și al paturilor în spitale — în 1964 revenind în medie 696 de locuitori la un medic.

Anul trecut au fost aplicate într-o serie de ramuri, prevederile Hotărârii C.C. al P.M.R. și a Consiliului de Miniștri al R.P.R. de majorare a salariilor și reducerea unor cote de impozit, urmînd ca pînă la sfîrșitul anului 1965 această acțiune să cuprindă și salariații din celelalte sectoare de activitate.

În ceea ce privește comerțul nostru exterior, volumul acestuia a crescut în anul 1964 cu 12 la sută față de 1963, fiind de peste 2 ori mai mare decît în 1959, depășindu-se astfel cu un an mai devreme nivelul prevăzut pentru 1965.

Toate aceste realizări importante dobîndite de țara noastră într-un timp scurt, se datoresc în primul rînd muncii nepregetate a harnicului nostru popor.

Așa cum am amintit la început, în ziua de 7 martie 1965, vom avea alegerile de deputați în Marea Adunare Națională și în Sfaturile Populare. La data susamintită sîntem chemați să desemnăm prin votul nostru pe aceia ce se vor găsi în fruntea treburilor ob-

ștești în viitorii patru ani. Cu acest prilej toți cetățenii țării noastre care au împlinit vîrsta de 18 ani, își vor exercita unul din drepturile fundamentale înscrise în Constituție — acela de a-și alege reprezentanții în organele puterii de Stat. Alegerile de la 7 martie 1965 „constituie o nouă manifestare a democratismului profund al orînduirii noastre”. „Poporul nostru se pregătește pentru evenimentul acesta însemnat cu sentimentul bucuriei și al satisfacției pe care i-l dă bilanțul deosebit de bogat al realizărilor obținute în răstimpul de la ultimele alegeri”.

În întîmpinarea alegerilor, în întreaga țară au avut și mai au încă loc numeroase și variate manifestări. În rîndul acestor manifestări, un loc de seamă l-au ocupat adunările obștești în cadrul cărora au fost propuși candidații pentru alegerile de deputați. Într-o atmosferă de puternică însuflețire, participanții la aceste adunări, desfășurate în diverse localități ale țării, au desemnat drept candidați ai Frontului Democrației Populare conducători de Partid și de Stat, numeroși muncitori țărani, oameni de știință și de cultură. Propunerile făcute au fost sprijinite cu căldură și aprobate cu entuziasm de către partici-

panții la adunări. Adunările obștești au prilejuit o trecere în revistă a principalelor realizări obținute în anii puterii populare în toate regiunile, orașele, raioanele și satele țării. În cadrul acestor adunări, la care au luat cuvîntul numeroși participanți, înfăptuirile mărețe și succesele importante obținute în toate domeniile de activitate au constituit o puternică manifestare de adeziune unanimă a poporului față de politica dusă de Partidul Muncitoresc Român pe plan intern și extern. Cei care au luat cuvîntul au exprimat voința întregului popor de a contribui mai departe și din răspuțeri la înfăptuirea desăvîrșirii construcției socialiste, muncind cu toate forțele pentru înflorirea patriei, pentru fericirea oamenilor muncii.

Am arătat în cele ce preced că prezentarea la vot este un drept constituțional de care se bucură fiecare cetățean care a împlinit 18 ani. Nu putem să încheiem rîndurile de față înainte de a arăta că prezentarea la vot este nu numai un drept, ci și o datorie cetățenească. La alegerile din 7 martie 1965 să ne înfățișăm la urna de vot pentru a ne da votul nostru candidaților Frontului Democrației Populare.

I. BĂTRÎNA

Cred că subiectul acesta va fi binevenit pentru fiecare — fie bărbat, ori femeie, tânăr sau bătrîn. Problema frumosului a preocupat în cea mai mare măsură pe acei care au trăit vreodată pe pămîntul nostru, și nu greșim dacă spunem că Însuși Dumnezeu și cu El întreg cerul, iubeste și ar vrea ca totul să fie frumos. Înțeleptul Solomon vorbind despre acest lucru a scris: „Orice lucru El (Dumnezeu) îl face frumos la vremea lui”. Ecl. 3, 11. Și în adevăr putem spune că toate lucrurile sînt frumoase la vremea lor. Natura întregă e plină de frumusețe și tot ceea ce ne înconjoară desfată privirea noastră, fiecare prin frumusețea sa proprie. Frumos e cîmpul împodobit cu flori; frumoase sînt florile îmbrăcate în albul lor imaculat sau în culorile cele mai variate și mai atractive, despre care Mintuitorul a spus că nici chiar Solomon în toată slava lui nu s-a îmbrăcat ca ele. Frumoase sînt cîmpiile sub povara lanurilor care se ondulează ușor ca valurile mării în văpaia soarelui; frumoase sînt dealurile încărcate cu nesfîrșitele șiruri de pomi roditori și vii mănoase, și frumoși sînt munții îmbrăcați cu păduri, păduri care prin farmecul și frumusețea lor ne impresionează privirea și ne înalță sufletul pe cele mai înalte culmi ale desfătării sufletești. Frumoase sînt pîrîiașele care în murmur lin se coboară de la munte și care apoi, șerpuiind ocolesc cîmpiile roditoare, îndeplinindu-și rolul măreț pentru care au fost create. Frumoase sînt păsărelele cu penișul lor care farmecă privirea și frumos este cîntul lor care încîntă auzul. Frumos este cerul senin, inundat de vîpăile soarelui și frumoasă este bolta cerului în nopțile senine de vară împodobită cu puzderie de stele. Frumos este răsăritul soarelui și tot la fel de frumos este și apusul lui și toată creatura inundă în frumusețe. De la firicelul de iarbă pînă la cedrul falnic din Liban... toate se împodobesc și toate sînt frumoase la vremea lor.

Dorința aceasta nobilă, de a tinde spre frumos și de a iubi ce este frumos o găsim la ființa umană... și pare-se în gradul cel mai pronunțat, fiecare avînd dorința de a fi sau de a părea cel mai frumos. De aceea credem că este potrivit să studiem acest subiect atît de important.

ADEVĂRATA FRUMUSEȚE!

„Tu ești cel mai frumos dintre oameni”.

Ps. 45, 2.

Cu siguranță că adesea am întîlnit persoane, bărbați sau femei, care erau foarte plăcuți la chip, dar care după ce am avut ocazia să fim mai mult timp împreună, s-a întîmplat ceva ciudat. Frumusețea nu mai avea nici un preț, nu mai valora nimic, ci din contră situația era de așa fel că neapărat trebuia să ne despărțim. Dar tot atît de sigur este că am întîlnit persoane, bărbați și femei, care nu aveau nimic care să ne placă la prima vedere sau să ne atragă privirile și pe care adesea nici nu le-am luat în seamă, dar după ce am avut ocazia să ne cunoaștem s-a întîmplat o adevărată minune. Persoana în cauză începe să ne apară tot mai scumpă și tot mai frumoasă: vorba, gesturile acelei persoane, atitudinea ei și tot ce face ne-o arată într-o frumusețe uimitoare și ni se pare atît de frumoasă că nu ne-am mai despărțit de acea ființă, care cu siguranță că deși nu avea o frumusețe fizică care se vede în afară, avea o frumusețe lăuntrică, care valorează de mii de ori mai mult decît frumusețea fizică.

Din cele arătate reiese clar că frumosul sau frumusețea este de două feluri: o frumusețe care se manifestă și se arată pe din afară (fizică) și o frumusețe lăuntrică, care și ea se manifestă tot în afară, o frumusețe sufletească. Vrem acum să precizăm că frumusețea exterioară este bună, dar fără cea lăuntrică nu valorează nimic. Frumusețea lăuntrică este adevărata frumusețe, iar amîndouă la un loc sînt o adevărată comoară.

Adesea s-ar putea întîmpla să greșim prin faptul că frumusețea lăuntrică să fie subordonată celei exterioare, sau să greșim în alegerea și precizarea a ceea ce este adevărata frumusețe, punînd mai mult preț pe cea din afară decît pe cea lăuntrică.

Această greșală o întîlnim chiar și în istoria poporului Izrael și chiar în viața unor bărbați cu o bogată experiență în cele sfinte. Izraelul de pe vremuri voind să aleagă pe cel care avea să fie căpetenia lor, s-a uitat și a văzut că Saul era foarte frumos. Iată cum îl descrie cronicarul vremurilor de atunci: „El, adică Chiș, avea un fiu cu numele Saul, tânăr și frumos, mai frumos decît oricare din copiii lui Izrael. Și-i întrecă pe toți în înălțime de la umăr în sus” — 1 Sam. 9,2. Cu alte cuvinte, pentru ei Saul era cel mai frumos, deși li s-a spus să nu facă acest lucru, ei tot au stăruit pentru faptul că era foarte frumos. Ei vedeau frumusețea exterioară și mai mult nimic. Cu ei s-a repetat, ca națiune, ceea ce s-a întîmplat cu Samson ca individ, atunci cînd a văzut o femeie la Filistenii, care pentru el era cea mai frumoasă. Și cu toate că pîrînții lui l-au sfătuit să nu facă acest pas, totul a fost în zadar. Raportul Sfințelor Scripturi spune că Samson a zis: „Ia-mi-o, căci îmi place”. Jud. 14,3. Cu siguranță că acea femeie era foarte frumoasă, dar Solomon a spus că: „frumusețea este deșartă”. Prov. 31,30,11,22.

Saul a fost ales spre a fi căpetenia semințiilor lui Izrael, dar n-a trecut mult timp și acel care pentru ei era cel mai frumos... nu mai era frumos. Saul era lipsit de frumusețea lăuntrică, acea frumusețe care rămîne veșnic. Poporul și-a dat seama de acest adevăr, adevăr pe care l-a constatat și profetul Samuel, care a trebuit apoi să ungă un altul în locul lui Saul. Samuel a fost trimis la casa lui Ișai, atrăgîndu-i-se atenția ca să caute și să privească la frumusețea lăuntrică nu la cea exterioară, dar regretabil că profetul Samuel a fost captivat de frumusețea din afară. Ni se spune că ajuns la Betleem a poftit la jertfă familia lui Ișai... și, „cînd au intrat

ei, Samuel, văzînd pe Eliab și-a zis : „Negreșit unsul Domnului este aici înaintea Lui“. Și Domnul a zis lui Samuel : „Nu te uita la înfățișarea și înălțimea lui, căci l-am lepădat. Domnul nu se uită la ce se uită omul ; omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă“. 1 Sam. 16,6,7.

De multe ori înclinația spre frumusețe are de a face numai cu frumusețea exterioară. Acest lucru l-au constatat și cei din vechime, chiar și urmașii Aceluia care a fost blînd și smerit. Surprins de acest fapt apostolul Petru îndemna soțiile și surorile de pe vremea aceea prin cuvintele : „Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blînd și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu. Astfel se împodobeau odinioară sfințele femei, care nădăjduiau în Dumnezeu“. 1 Petru 3,3—6.

Din cele de mai sus desprindem lămurit care este adevărata frumusețe. Acea frumusețe lăuntrică care este ascunsă în inimă și care se manifestă în afară întocmai ca un izvor, într-o curăție nepieritoare avînd un duh blînd și liniștit. Această frumusețe se arată în orice împrejurare a vieții, dar mai ales în clipele grele și în momente de restriște. Frumusețea lăuntrică se va arăta curînd în viața de toate zilele în îndeplinirea datoriilor vieții. Frumusețea lăuntrică se va manifesta printr-o viață cinstită, prin manifestarea bunătății și printr-un spirit de abnegație căutînd a fi de folos bisericii și societății unde sîntem. Frumusețea lăuntrică este haina adevăratei iubiri care va fi gata oricînd și oriunde spre a se dezbrăca de haina egoismului și a privi pe altul mai pe sus decît pe el, știînd că adevărata măreție se manifestă prin simplitatea exterioară, împodobindu-se cu cele mai alese podoabe cunoscute ca adevărate virtuți și pe care le putem numi ca : curăție, blîndețe, milă, bunătate, cinste, adevăr, dreptate, și ca o încoronare a frumuseții adevărate, smerenia și umilința.

Frumusețea lăuntrică se manifestă și atunci cînd poate ca să ierte celui care i-a greșit, uitînd răul care i s-ar fi făcut, fără a-și trîmbița faptele ei și neașteptînd niciodată să fie lăudat, nici atri-

buindu-și vre-un merit care nu îi aparține ci respectînd întotdeauna ceea ce aparține altuia. Despre adevărata frumusețe lăuntrică putem spune că ea va rămîne pentru veșnicie.

Această frumusețe lăuntrică, cu toate manifestările ei o găsim în viața Aceluia care este Mîntuitorul nostru. Ca fizic, despre Domnul Isus nu prea avem multe date, dar se spune că era de o frumusețe uimitoare, deși profetul Isaia îl descrie că : „El a crescut înaintea Lui ca o odraslă slabă, ca un Lăstar care iese dintr-un pămînt uscat. N-avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile, și înfățișarea Lui n-avea nimic care să ne placă. Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit că îți întorceai fața de la El, și noi nu L-am băgat în seamă“. Is. 53,2,3. Mîntuitorul apare în frumusețea cea mai mare, întrucît „El suferințele

noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui... El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea, a căzut peste El și prin rănile Lui sîntem tămăduiți... Cînd a fost chinuit și asuprit n-a deschis gura deloc ca un miel pe care-l duci la măcelărie și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund ; n-a deschis gura. Aici s-au adevărit cuvintele Lui cînd a zis : „Învățați de la Mine, căci Eu sînt blînd și smerit cu inima“. Mat. 11,29. El, Mîntuitorul, prin jertfa vieții sale și prin exemplul Său desăvîrșit de viețuire ne apare în adevărata frumusețe, și împreună cu Psalmistul ne unim și noi spunînd din toată inima : „Tu ești cel mai frumos dintre oameni, harul este turnat pe buzele Tale : de aceea te-a binecuvîntat Dumnezeu pe vecie“.

Pastor PETRE V. CAZAN

PSALMUL I

*Fericit e-n veci bărbatul cel de Domnul luminat,
Care nu stă niciodată cu cei prihăniți la sfat,*

*Care-și ține dreaptă calea și-avînd mintea pururi trează
Cu acei ce spun batjocuri pe un scaun nu s-așează,*

*Ci în pravila cea sfîntă își găsește desfătare
Și la ea în orice vreme cugetă fără-ncetare.*

*El aidoma-i cu pomul cel sădit lângă izvor,
Care ale sale roade și le dă la vremea lor ;*

*Și a cărui frunză verde în veac nu se veștejește,
Orice face, orice-ncepe, el cu bine isprăvește.*

*Nu e tot așa cu-aceia ce fac rele pe pămînt :
Ei asemeni sînt cu pleava ce se spulberă în vînt.*

*Drept aceea nu-și pot ține capul sus la judecată,
Nici nu pot să stea-n soborul oamenilor fără pată.*

*Căci cunoaște bine Domnul toat-a dreptilor cărare,
Calea celor făr-delege duce, însă, la pierzare.*

I. BĂTRÎNA-VOIVODENI

NAȘTEREA DOMNULUI ISUS HRISTOS!

„Unde este Impăratul de curind
născut al Iudeilor?” Mat. 2,2.

Domnul Isus Hristos s-a născut în timpul cînd pămîntul, fiind cuprins aproape în întregime de imperiul roman, pacea pusese stăpînire pretutindeni. Lumea putea de acum să asculte învățăturile divine, pornite de pe buzele Învățătorului și Mîntuitorului lumii.

Nașterea Lui a avut loc într-o țară minunată, așezată de Dumnezeu pe țărmul mărilor, în mijlocul împărățiilor din răsărit și apus și legată cu restul lumii prin aceea că se găsea sub stăpînirea romană care asigura viața pașnică, drumuri deschise, sigure pe uscat și pe ape, precum și o libertate religioasă ne mai întîlnită pînă atunci.

În aceste timpuri, niciun zgomot, nici o mișcare, nu se putea produce fără să nu fie auzită și controlată de Roma. La douăzeci și șapte de ani de la moartea Domnului Isus Hristos, cînd Pliniu (23—79) și apoi Tacit (55—135) scriau istoria Romei, în imperiul roman se cunoștea tragedia de pe Golgota. Apoi, un alt scriitor iudeu, Iosef Flavius, (37—95) care scria pe atunci războiul iudeilor și trecutul lor, amintește despre Isus Hristos și vorbește despre El, după cum de asemenea amintește de Ioan Botezătorul, de Irod, de Irodiada, de Caiafa, de Pilat și de toți aceia care au contribuit la condamnarea și crucificarea lui Isus Hristos. Mai poate fi amintit și Filon, un iudeu care trăia în Alexandria din Egipt, care cunoștea adînc ideile, năzuințele, greșelile și toate frămîntările și nenorocirile poporului iudeu.

De la toți aceștia putem înțelege întreaga stare de spirit ce domnea în timpul nașterii Mîntuitorului. De

Pastor:
ANDREI BĂLAN

la ei aflăm adevărata stare religioasă, politică și socială a Palestinei; așa cum de altfel o zugrăvesc și istoricii romani. Aflăm amestecul de autonomie și de ocupație romană, tradițiile, obiceiurile și năzuințele iudeilor sub ocupația străină, precum și distrugerea Ierusalimului.

Tot de la ei mai știm cum în Palestina dregătoriile înalte erau ocupate în parte de străini, în parte de iudei, cum se încrucișau, iar unei se ciocneau între ele atribuțiunile unora cu ale celorlalți. La ei ca și în Evanghelii, găsim la fel, arătate, prejudecățile iudeilor, încăpățînările cărturarilor și fariseilor, care le-au adus mereu atîtea nenorociri. Așadar, se poate afirma că tot ceea ce găsim în Evanghelii cu referire la cele de mai sus se confirmă întocmai de cei doi scriitori iudei Iosef Flavius și Filon.

Pe de altă parte, trebuie să recunoaștem că la istoricii păgîni de atunci, Isus Hristos nu ocupă locul cuvenit, dar nu li se poate pretinde aceasta. Primul loc, pe primul plan îl ocupa August, împăratul Romei. El era prezentat de ei, cu trufie, cu putere și înțelepciune în conducerea marelui imperiu roman, și deci, ochii tuturor erau îndreptați numai asupra lui.

Tragedia de pe Golgota, atît de mare și atît de plină de taină nu a avut răsunset decît mult mai tîrziu.

Apariția Domnului Isus, „la plinirea vremii”, pentru istoricii de atunci ai omenirii, trece pe planul din urmă, umbrît oarecum de strălucirea imperiului roman, dar desul de luminos pentru cei ce aveau ochi să vadă. Pacea acestui loc din imperiu care avea să fie centrul atenției lumii de peste secole și care avea să ocupe locul întii, este privit și admirat de toți istoricii care au cercetat frămîntările aduse de învățăturile și iubirea lui Isus Hristos.

Acestea sînt împrejurările istorice în care s-a petrecut venirea pe pămînt a Mîntuitorului.

Datele, locul și împrejurările cu privire la viața lui Isus, au fost obiectul multor scrieri și ele au fost întipărite în inimile credincioșilor. Între sufletele mari și locurile unde s-au arătat ele, există o tainică armonie voită și pregătită de Dumnezeu. Așa se face că nașterea Lui n-a fost un eveniment întîmplător, ci din contră, unul așteptat, dorit și pentru care lucru, inimi credincioase se înălțau în rugăciuni tainice spre cerurile înalte.

Nașterea Lui nu constituia un secret pentru cei ce-L așteptau, deoarece profețiile indicau semînția, locul și timpul, iar frămîntările de pînă atunci dintre popoare, indicau că momentul pentru venirea lui Mesia era pregătit.

Și pentru a nu avea loc nici o îndoială că El este Acela despre care au vorbit profețiile, lămurește El însuși pe cei nedumeriți, înce-

(Continuare în pag. 16-a)

pînd cu cele spuse de „Moise și de toți prorocii, ce era cu privire la El”.

Despre nașterea și viața Lui vorbesc cei care trăiesc în și prin apropierea acelor locuri.

— Acolo se mai află Betleemul, unde într-o iesle de vite a fost născut Mîntuitorul nostru. Cu mult spre nord, în Galileia se află smeritul orașel Nazaret, în care El a trăit treizeci de ani, ale cărui cărări El le-a străbătut. Mai la nord pe țărmul lacului Tiberiada, ale cărui valuri le-a potolit sub privirile înfricoșătoare ale ucenicilor Săi, se află orașul Capernaum, locul Lui de reședință în timpul lucrării Sale mesianice.

— Ierusalimul e o altă mărturie, oraș, în care El a venit întotdeauna cu sufletul strîns, unde a fost respins, nerecunoscut, trădat, părăsit, apoi unde a suferit și unde a murit.

— Mai trebuie amintită localitatea Betania situată la răsărit de Ierusalim, unde El a întîlnit inimi așa de curate și prietenii atît de credincioase și sincere.

— Fiind Fiul lui Dumnezeu, Isus nu a fost legat atîta de pămînt, pe care abia îl atîngea cu poalele veșmîntului Lui, totuși El a iubit aceste locuri, le-a sfințit prin prezența Lui, le-a împărtășit cîte ceva din El însuși. Așa se explică faptul că de atunci încoace acele locuri au fost cercetate în continuu de credincioși. S-au văzut credincioși luînd toiagul pribegiei spre a vizita în cele mai mici amănunte locurile sfinte, unde S-a născut, unde a trăit, pe unde a lucrat, unde a suferit și a murit Fiul lui Dumnezeu. S-au scris volume nenumărate, s-au întocmit hărți, și planșe, s-au cercetat bibliotecile și scrierile referitoare la locurile pe care le-a sfințit prin prezența Lui și prin vîndecările și învățăturile Lui.

— De sute de ani Vechiul Testament fusese tradus în limba greacă, limbă care pe atunci se vorbea în întreg imperiul roman, — iudeii se găseau pretutindeni și așteptarea lor după venirea lui Moise era împărtășită, pînă într-o oarecare măsură, chiar și de neamuri. Între păgînii pe care îi influențau Iudeii erau și oameni care înțelegeau profețiile biblice cu privire la Mesia chiar mai bine decît învățătorii lui Israel. Dovadă, magii care au înțeles semnificația semnului ceresc și au urmat steaua călăuzitoare spre Betleem.

De atunci și pînă azi, steaua acestuia a călăuzit și călăuzește mereu sufletele care doresc liberarea de sub povara păcatului și care simt că trebuie să se nască din nou sub influența Duhului Sfînt.

Pastor A. BĂLAN

ANUL NOU

*La orizontul vremii un an din nou apare
Frumos ca astrul zilei pe cerul de safir
Al țării, ce-i gătită ca pentru sărbătoare
Ca să primească-n cinste pe noul musafir.*

*Cu zîmbetul pe buze-l întîmpină oricine:
Copilul, că de-acuma cu-un an s-a mai mărit,
Țăranul, muncitorul c-au încheiat cu bine
Bilanțul muncii, planul, ce iar l-au depășit.*

*Ecoul fericirii în unde se revarsă
Peste întreg cuprinsul frumoasei noastre țări,
E bucurie, cîntec în fiecare casă;
Rostiri, dorinți de bine ca sincere urări.*

*În suflete răsare dorința de-nnoire,
O viață tot mai plină e țînta tuturor,
De-aceea fiecare-și urează fericire
Și multă prosperare în anul viitor.*

*În anul nou ce vine, creștinul cu ardoare,
Spre țînta sa divină, iubitul Domn Isus,
Cu noi puteri se-avîntă, ca vulturul spre soare,
Noi trepte spre sfințire el urcă tot mai sus.*

*O, Doamne, înoiește ființa noastră toată
Să devenim ca Tine în fapt și cuvînt,
Și lasă Tu-ntre oameni iubirea Ta curată
Ca pacea să domnească în noi și pe pămînt.*

I. GEANTĂ

Un mijloc eficace de a da viață predicii este utilizarea ilustrațiilor. Ilustrațiile poartă în ele o putere remarcabilă de a lămuri cele mai abstracte idei. Ele au darul de a dezvolta imaginația ascultătorilor. Ori, drumul la inima ascultătorilor trece prin imaginația lor. O ilustrație bună este o adevărată comoară pedagogică. Numeroasele intuiții pe care le produce o ilustrație, ideile pe care le răscolește și sentimentele pe care le stârnește, alcătuiesc terenul cel mai roditor pentru sămînța moralei.

Un celebru predicator a zis odată: „Dovezile ca argumente sînt stîlpii edificiului predicii, dar pildele și ilustrațiile sînt ferestrele prin care străbate cea mai bună lumină”. Motivul principal pentru așezarea ferestrelor la o clădire este fără îndoială ca ele să înlesnească pătrunderea luminii în casă. Ilustrațiile au aceeași menire. Ele ajută ca în mintea ascultătorilor să se facă lumină. „Adesea cînd predicatorul nu reușește să lămurească pe ascultători printr-o vorbire obișnuită, ce le aplică ideile abstracte, deschizîndu-le o fereastră, el lasă astfel să pătrundă în casă lumina plăcută a analogiei”.

„S-ar putea ca predicatorul să clădească în predica lui cu osteneală definiții și tilcuri, și cu toate acestea ascultătorii săi să rămînă în întuneric, dar o ilustrație potrivită poate lămuri în mod minunat înțelesul. Înțelepciunea divină dă nu numai lui Noe, ci fiecărui predicator al dreptății porunca: „Să faci corăbii o fereastră”. De aceea este bine să folosim acest gen de ferestre spre a ilustra predicile noastre sau, cu alte cuvinte, spre a le lumina cu lumina cerească.

Ferestrele nu numai că înlesnesc pătrunderea luminii în casă, dar în același timp dau unei clădiri grație și eleganță. La fel fac ilustrațiile. Ele fac din predică ceva plăcut și atractiv. O clădire fără de ferestre ar semăna mai mult cu o grotă decît cu o locuință.

O atare clădire ar fi foarte întunecoasă și în ea n-ar fi aer destul care s-o facă în stare a fi locuită. Tot așa o predică fără de ilustrații. Este prozaică, plictisitoare și obosește mult pe cei ce o ascultă.

Ilustrațiile în predică ajută la reînsoțirea și învierea ascultătorilor, după cum ferestrele, cînd se deschid, sînt de mare folos prin aceea că aduc aerul proaspăt, care trezește pe ascultători din somnolență și toropeala lor în care cad involuntar. Ilustrațiile rețin mai mult atenția lor. Ascultătorii noștri ne ascultă cu plăcere cînd le înfățișăm un număr de ilustrații potrivite. În timp ce le istorisim o povestire adevărată, ei se odihnesc ascultînd-o și respiră mai ușor.

Domnul Isus Hristos a folosit ilustrații. El se îngrijea să-și umple cuvîntarea Sa cu multe ilustrații, așa încît era ascultat cu plăcere și deosebită atenție. Exemplul Său

ILUSTRAREA PREDICII

pune pecetea autorității supreme pe obiceiul de a explica învățătura despre lucruri cerești prin ilustrații. Dintre toți predicatorii din vechime sau din vremurile noastre, despre care cunoaștem ceva, Isus Hristos, divinul Evanghelist, stă mai presus de oricare în ce privește arta de a folosi în predici pildele și ilustrațiile. Păsările cerului, crinii de pe cîmp, vița de vie și smochinii au fost tot atâtea ilustrații pe care Domnul Hristos le-a folosit cu mult succes în lucrarea Sa. Adevărurile privitoare la Împărăția lui Dumnezeu le-a ilustrat atît de minunat prin parabole: a semănătorului, a neghinei, a grăunțelii de muștar, a aluatului, a comorii ascunse în țarină, a mărgăritarului și a năvodului. (Matei capitolul 13). Ceea ce trebuie să remarcăm în metoda Domnului Hristos este că El a ilustrat adevărul prin întîmplări în totul obișnuite, în totul cunoscute oamenilor. Desigur aceasta este o metodă mai bună decît să folosești o ilustrație plină de fantezie pe care n-o înțelege nimeni decît cel care o spune. O ilustrație întemeiată pe întîmplări din viața de toate zilele (ceva ce am văzut cu toții) este mult mai eficace pentru întipărirea adevărului decît înfloriturile retorice care nu-și găsesc aplicația la chestiunea ce se tratează.

Cel mai bun izvor de ilustrații.

Așa cum s-a spus mai sus, de dorit este ca noi să folosim ilustrații întemeiate pe întîmplări din viața de toate zilele ale oamenilor. Cel mai bun izvor de ilustrații este, însă, Biblia. „Nimic nu poate ajuta pe credincioși mai bine ca ceea ce se găsește în Biblie. Greu s-ar putea găsi o situație pentru care să nu afli un ajutor în Biblie”.

„Dacă doriți să vorbiți despre posibilitatea cuiva de a umbla cu Dumnezeu în lumea aceasta, în așa fel încît să poată fi răpit la cer, apoi aveți în Biblie ilustrații tocmai în această privință. Nimic din ceea ce ai putea plămădi cu fantezia ta, nu se va putea asemui cu raportul cel simplu privitor la Enoh și la Ilie”.

„Dacă vrei o ilustrație despre curățenia morală, ai în față istoria lui Iosif”.

„Dacă vrei să cauți un exemplu de ascultare, sinceritate și credincioșie, cum ai putea găsi întîmplări mai potrivite decît acelea din viața lui Abraam și a lui Moise”.

„Dacă vrei să vorbești despre fapte eroice, viața lui Iosua, Samuel, David, Pavel și alții oferă exemple elocvente”.

„Viațile oamenilor sfinți din Biblie ilustrează aproape fiecare situație din viața omului, Predicații despre ei. Dar nu vă lăsați furaj de imaginație atît de mult încît să roștiți ceva contrar Bibliei”.

„Tot ce avem în Sfînta Scriptură este dat în vederea unui mare scop: salvarea sufletelor din ruina pe care a provocat-o păcatul. Ce este de mai mare ajutor credincioșilor decît biografiile Bibliei. Noi ar trebui să studiem mult aceste vieți. Ele sînt de mare ajutor. Este de mult folos studierea vieții lui Isac, a lui Iacob, a lui Samuel, a lui Ieremia și a lui Daniel. Cugetați asupra lor! Predicații despre ei. În Biblie sînt și alte lucruri care nasc inspirația, care pot fi de ajutor și care vor ilustra felul de viață ce te străduiești a-l inspira semenilor să-l trăiască”.

Calitățile și condițiile unei bune ilustrații.

Pentru ca ilustrațiile să-și poată îndeplini rostul lor în predicile noastre, trebuie să întrunească anumite calități și condiții. În cele ce urmează arătăm cîteva din aceste calități și condiții:

1. Se cuvine ca ilustrațiile ce le utilizăm să fie reale. Vreau să spun prin aceasta că faptele care se istorisesc de obicei într-o ilustrație trebuie să fie fapte ce s-au întîmplat cu adevărat sau cel puțin fapte care s-ar putea întîmpla. Să nu fie silite și nici măcar exagerate. Corespund acestei cerințe toate ilustrațiile întemeiate pe întîmplări din viața de toate zilele. La aceste întîmplări trebuie să recurgem dacă vrem să prezentăm o ilustrație reușită.

2. O ilustrație trebuie să țină seamă de cultura ascultătorilor și de vîrsta lor duhovnicească. Un bărbat se duse în Extremul Orient să predice Evanghelia băștinașilor din China centrală. La un moment dat, el le vorbi despre minunat de frumosul apus de soare ce se revărsa peste piscul numit „Jungfrau” din masivul munților Alpi (Elveția). La urmă traducătorul îi spuse: „Oamenii aceștia nu înțeleg nimic din tot ceea ce vorbești”. O ilustrație pe care n-o înțeleg ascultătorii aduce puțin folos. Dacă o ilustrație nu poate să lămurească lucrurile, să le ilumineze, mai bine să nu fie folosită.

Este un lucru important a-ți alege în așa fel ilustrațiile încât să se potrivească stării ascultătorilor. Dacă într-un oraș vorbești celor care nu au trăit vreodată la țară și le spui ilustrații din viața de la țară, s-ar putea întâmpla să nu înțeleagă decât puține lucruri. La fel și invers.

O ilustrație trebuie să țină seamă și de vîrsta duhovnicească a ascultătorilor. În această privință, predicatorul este de dorit să ia aminte la procedeul apostolului Pavel, care, ținînd seamă de vîrsta duhovnicească a ascultătorilor săi, i-a hrănit la început cu lapte duhovnicesc, nu cu bucate tari. (1 Cor. 3, 2 și Ebrei 5, 13—14).

3. Nu prea multe ilustrații. „Este o mare greșeală să folosim prea multe ilustrații și exemple pentru una și aceeași idee. Predica nu trebuie transformată într-un fel de regină asiatică încărcată cu perle și cu tot soiul de zorzoane”. Mai ales în clarificarea ideilor dogmatice se cade să fim cu multă rezervă în folosirea ilustrațiilor. De multe ori o idee dogmatică devine mai confuză printr-o ilustrație nepotrivită aleasă. Nu trebuie să bagatelizăm adevărurile eterne cu podoabele oratoriei omenești.

Un autor cu experiență spune: „Unii prezintă fiecui lucru din predică prin ilustrarea lui cu cîte o povestire sau mai multe. Am ascultat pe unii făcînd lucrul acesta și nu fără succes. Mi-a fost dat să ascult pe un predicator vestit. Totdeauna își termina vorbirea cu o povestire interesantă. Tot ce doream a doua oară cînd îl ascultam era să-și termine vorbirea, ca să pot auzi istorisirea sa. Dacă istorisirea este totul din predică ta, atunci să știi că în ea nu este prea mult care să hrănească sufletele”. Autorul suscitât vrea să spună că procedînd în felul acesta, poți să delectezi pe ascultători, însă nu să-i hrănești sufletește. Ori, dacă nu i-ai hrănit sufletește, nu ți-ai atins scopul. Predica urmărește a răspîndi cunoașterea învățăturilor biblice, a mișca inima și a determina voința. Ilustrațiile folosite trebuie să țin-tească și ele la aceasta, nu la a delecta numai pe ascultători. Predica nu trebuie rostită numai pentru a-ți putea folosi ilustrația, nici nu trebuie amintit vreun punct numai ca să ai ocazia de a spune o istorioară. Dacă ilustrația devine un înlocuitor al predicii, atunci ea și-a pierdut menirea... Cînd ea devine punctul principal și credincioșii ascultînd-o uită predică, ea nu mai este decât o simplă ilustrație.

Ilustrația este făcută pentru predică, nu predică pentru ilustrație.

O chestiune importantă în această ordine de idei este locul ilustrației. Păreră cea mai acreditată este că ilustrația nu trebuie să alcătuiască nici începutul, nici sfîrșitul prediciei.

4. Nu folosiți ilustrații cu caracter anecdotic. „Predicarea Evangheliei este o lucrare serioasă. Nu ne putem închipui pe ascultătorii lui Hristos rîzînd în Casa de Rugăciune. Oare cheamă Dumnezeu pe cineva să predice spre a spune lucrurile în așa fel încît să facă pe oameni să rîdă? Uneori la lucrul acesta se ajunge nu numai prin folosirea de ilustrații cu caracter anecdotic, ci și printr-o vorbire greșită, prin tonul vocii sau prin contracții ale mușchilor feței. Uneori se ajunge la lucrul acesta prin atitudini ale corpului. Dar Domnul nu a vorbit în felul acesta și nu a luat astfel de atitudini în timpul vorbirii. Predicarea este o lucrare de o solemnitate fără seamăn.

5. Evitați ilustrațiile vulgare, expresiile nedemne, sau sceptice. Nu lăsați niciodată ca vreo povestire, vreo ilustrație sau vreun cuvînt pe care-l roștiți să trezească un gînd murdar în ascultători. În nici o împrejurare să nu faceți vreo aluzie jignitoare cu privire la cineva.

BĂTRÎNA IOAN

INFLUENȚA ALCOOLULUI

(Urmare din pag. 8-a)

nismului? Mulți oameni nu sînt încă lămuriți de influența alcoolului asupra organismului. Lăsîndu-se înșelați de anumite senzații trecătoare pe care le au în urma consumării alcoolului, ei cred în mod greșit că alcoolul este un aliment folositor organismului. Știința în mod neîndoielnic a dovedit că alcoolul nu este un aliment ci dimpotrivă el reprezintă o otravă puternică.

ALCOOLISMUL SCURTEAZA VIAȚA

Este mai mult decît suficient dovedit cred, din cele arătate mai sus, ca să ne convingem că alcoolul nu e cu nimic folositor organismului. Care sînt atunci binefacerile lui? În lumina descoperirilor științifice și a celor văzute în jurul nostru, ne vom convinge că alcoolul departe de a fi o binefacere, eol scurtează și umple de suferință viața. Aceasta foarte pe scurt, ca să nu mai amintim de copiii rămași

fără sprijin, de accidente, de mii și mii de ore de muncă slab sau deloc folositoare, etc., ca urmare a folosirii alcoolului. Iată în privința aceasta ce ne confirmă știința medicală mondială: „Alcoolul biciuiește nemilos cel mai important organ, inima, obligînd-o să bată mai repede, să lucreze mai mult și să se epuizeze înainte de vreme. Vasele sanguine își pierd elasticitatea, la alcoolici, și devin mai fragile; ca rezultat, ele nu pot suporta de multe ori o cît de mică creștere a tensiunii și pleznesc, dînd naștere la accidente de multe ori mortale. O acțiune nefastă o are alcoolul și asupra singelui micșorînd numărul globulelor roșii și slăbind puterea de acțiune a celor albe, care ne apără de boli. Statistica ne arată că dintre 100 bolnavi de holeră, alcoolicii dau un procent de 80% cazuri mortale, în timp ce nealcoolicii dau un procent de numai 20%. Din 100 de nealcoolici mîor de tuberculoză 3, în timp ce la alcoolici 81. La alcoolici procesul de cicatrizare a plăgilor este mult mai lent decît la nealcoolici“.

Dr. C. Alexandrescu arată: „Acțiunea negativă a alcoolului se manifestă nu numai asupra sistemului nervos, ci și asupra altor organe. Consumat regulat, alcoolul tare produce gastrite și ulcere. Sclerozarea vaselor sangvine și a mușchului cardiac, urmate de grave suferințe ale aparatului cardiovascular. La fel asupra ficatului. În realitate alcoolul produce o paralizie a nervilor vaselor periferice, etc.“ (Regimul de viață al sportivului).

Numărați oameni de știință ca de pildă Dr. Felix, Obreja, Danielopol, etc. au studiat și arătat modul cum reacționează alcoolul asupra diferitelor organe și funcții ale corpului uman. Pătrunzînd în țesuturi, alcoolul atacă absolut toate celulele organismului, dar o influență deosebit de dăunătoare o are asupra sistemului nervos central, adică asupra creierului și măduvei spinării.

Avînd proprietățile unor substanțe narcotice... alcoolul îngreuiază sau, în cazul consumului mare, chiar paralizăază transmiterea influxului nervos de la o celulă la alta, împiedecînd astfel funcțiile normale ale întregului sistem nervos. Se slăbește activitatea scoarței cerebrale și se pierde autocontrolul logic asupra faptelor.

Dr. V. Bratu și D. Abulius în lucrarea alcoolismul ediția 1957 arată că:

„Nu există nici un organ care să nu fie turburat în funcțiunea lui normală în urma abuzului de băuturi. La om, după cum s-a arătat, toate organele sînt atacate de alcool. Cunoscutul romancier Jack London a scris și el referindu-se la alcoolism: „Băutura amețitoare ne întinde mina ori de cîte ori avem

insuccese, ori slăbiciuni sau sintem oboșiți și ne oferă o scăpare extraordinar de ușoară din situația noastră. Dar promisiunile ei sînt false, puterea fizică pe care ne-o făgăduiește este o fantomă, avîntul sufletesc o înșelare; sub acțiunea băuturii ameteitoare, noi în realitate pierdem adevărata noțiune despre valoarea lucrurilor.

În cazul beției sistematice, scăderea facultăților mintale e uneori atît de mare încît mulți savanți vorbesc despre un ramolism, din alcoolism. Aceeași influență dăunătoare o are alcoolul asupra inimii și circulației sîngelui... Astfel se observă la băutori, apariția frecventă a durerilor — uneori foarte supărătoare — în regiunea inimii. Aceste dureri se datoresc unor spasme ale vaselor coronare, care irigă inima, pentru că treptat aceste vase se degenerază. În acest fel se ajunge adesea la diferite leziuni ale inimii și degenerarea ei.

Nu trebuie niciodată uitat faptul că orice alcoolic cronic poate ajunge la ciroză de ficat cu ascită și că în această fază este compromisă chiar viața.

Diminua influenței dăunătoare a băuturilor spirtoase asupra stomacului și ficatului ca și asupra metabolismului general, absorbția principiilor alimentare și vitaminelor este profund tulburată, ceea ce duce la așa numitele stări carentiale și avitaminoze.

De subliniat de asemenea este faptul că nervul optic este deosebit de sensibil la alcool, ceea ce duce la nevrita optică. Primul semnal al acestei boli este jena la lumină, iar apoi apare scăderea vederii. Nici glandele cu secreție internă nu sînt cruțate de alcool.

În afară însă de acțiunea directă pe care alcoolul o are ca substanță toxică asupra substanței vii, el mai constituie și un factor favorizant în apariția a numeroase îmbolnăviri. Ca urmare deci, și a scăderii forțelor fizice, scade și capacitatea de muncă a alcoolicului.

Ce zice Biblia despre băuturile alcoolice?

În privința băuturilor alcoolice, Biblia se pronunță categoric, arătînd că ele nu sînt pentru un adevărat creștin. Biblia dă sfatul înțelept pentru credincioși ca să se abțină categoric de la folosirea băuturilor. Iată de exemplu numai

cîteva paragrafe ale Bibliei despre băuturile alcoolice:

„Ale cui sînt vaetele? Ale cui sînt oftările? Ale cui sînt neînțelegerile? Ale cui sînt plîngerile? Ale cui sînt rănirile fără pricină? Ai cui sînt ochii roșii? ale celor ce întîrzie la vin și se duc să golească paharul cu vin amestecat. Nu te uita la vin, cînd curge roș și face mîrgăritare în pahar, el alunecă ușor, dar, pe urmă ca un șarpe mușcă și înțeapă ca un bazilic“. Prov. 23,29-32.

„Vinul este batjocoritor, băuturile tari sînt gîlăgioase, oricine se îmbată cu ele nu este înțelept“. Prov. 20,1.

„Luați seama la voi înșivă ca să nu vi se îngreueze mintea cu băutură și cu îngrijorările lumii acesteia“. Luca 21,34.

„Vai de cei ce dis-de-dimineață aleargă după băutură ameteitoare și șed pînă tîrziu noaptea și se înfierbîntă la vin“. Isaia 5,11.

„Veniți-vă în fire cum se cuvine și nu păcătuiți, nu vă înșelați: Tovărășile rele strică obiceiurile bune“. 1 Cor. 15,32,33.

Apostolul Petru zice: „Prea iubitorilor, vă sfătuiesc ca pe niște străini și călători să vă feriți de poftele firii pămîntesti care se războiesc cu sufletul“.

Mulți socotesc avertismentul acesta ca potrivit numai pentru cei desfrînați, dar el are un înțeles mai larg. El vrea să ne pună în gardă împotriva oricărei satisfaceri vătămătoare a apetitului sau a poftelor nesănătoase. Acest cuvînt este cel mai puternic avertisment contra întrebuintării alcoolului de orice fel. Obişnuința aceasta poate

fi socotită printre plăcerile care o exercită o foarte mare primejdie și are influență asupra caracterului moral. Cuvîntul Sfînt ne spune că: „Apa este lichidul cel mai bun pentru a curăți țesuturile. Băuturile alcoolice, sînt trepte diferite în scara stimulenților artificiali.“

Apostolul Pavel la rîndul său în legătură cu păstrarea și îngrijirea sănătății și ferirea de lucrurile care dăunează corpului, zice: „Nu știți că voi sînteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?“ „Voi sînteți trupul lui Hristos și fiecare în parte, mădularele Lui“. Umblați dar după darurile cele mai bune și vă voi arăta o cale nespum mai bună“. Am văzut mai sus ce influență nefastă are alcoolul asupra organismului și îndeosebi asupra sistemului nervos central și al scoarței cerebrale. Pentru a ne putea păstra sănătatea noi trebuie să lăsăm ca acest sistem de conducere a vieții noastre să fie liber de astfel de narcotice, pentru a putea cugeta și pătrunde cele mai adinci și frumoase lucruri.

Singura cale sigură deci, este aceea de a nu atinge, a nu gusta vreo băutură alcoolică. Oamenii din generația aceasta au o îndoită nevoie față de generațiile trecute, de a chema în ajutorul lor puterea voinței pentru a se împotrivi ispitelor, a birui păcatul și perfidul dușman al sănătății și vieții: „alcoolul sub orice formă“. Sănătatea este prea scumpă pentru a o jertfi idolului poftelor nesănătoase și a o pierde înainte de vreme.

Pastor,
I. DĂNEȚIU

MAXIME

- Cînd vezi un om bun, gîndește-te să-l întreci: cînd vezi un om rău, cercetează-ți inima. — Confucius.
- Trebuie să fii ceva mai mult decît bun pentru a fi de ajuns de bun. Marivaux.
- Nu ești bun de nimic dacă nu ești bun decît pentru tine. — Voltaire.
- Există numai două virtuți. O, de-ar fi de-a pururi unite: bunătatea mereu puternică, puterea mereu bună. — F. Schiller.
- Ce este bunătatea?
O frumusețe pe care o pricepi direct cu inima. — A. Vlăhușă.
- Cuvintele te învață, exemplele te pun în mișcare.
- Dă ceea ce vrei să dai, înainte de a fi rugat; este dăruit numai pe jumătate ceea ce a fost cerut. — F. Rückert.
- Felul dăruirii prețuiește mai mult decît darul. — Corneille.

„DE CE M-AȚI CĂUTAT?“

*

„El le-a zis: „De ce M-ați căutat?
Oare nu știți că trebuie să fiu în
casa Tatălui Meu?“ Luca 2, 49.

De trei ori pe an, Iosif și Maria se înfățișau înaintea Domnului la Ierusalim, ca să I se închine și să aducă sacrificii. Iată-i din nou în capitala Iudeii, a țării sfinte, unde sărbătoresc Paștele și apoi revin spre casă pe drumul prăfuit. „Lumea era foarte multă, caravanele din Galileia foarte numeroase, iar la plecarea din oraș se produsese multă încurcătură. Pe drum, atenția lor a fost atrasă de prietenii și cunoscuții cu care aveau plăcere de a călători și n-au simțit lipsa Lui decât numai la sosirea nopții“.

„Pe drum, discuțiile pasionate îi fac să uite de copilul Isus, de darul suprem al cerului, oferit spre mîntuirea neamului omenesc. Cînd își dau seama, îl caută cu îngrijorare printre tovarășii de călătorie, pe drumuri, timp de o zi. Negăsindu-l, se înapoiază la Ierusalim, unde îl caută pretutindeni. În cele din urmă, după trei zile de căutare înfrigurată, îl găsesc în templu, punînd întrebări marilor învățați ai timpului. Surprinși, ei îl întrebară: Fiule, de ce Te-ai purtat așa cu noi? Noi Te-am căutat cu îngrijorare! Răspunsul Său, formulat sub formă de întrebare li se adresează răscolitor: „De ce M-ați căutat? Oare nu știți că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu?“.

„De ce M-ați căutat?“ Întrebarea aceasta pare interesantă, datorită formei și conținutului ei. Sfintele Scripturi ne îndeamnă în repetate rînduri: „Căutați pe Domnul cîtă vreme se poate găsi; chemați-l cîtă vreme este aproape“ (Isaia 55, 6). „Căutați pe Domnul, toți cei smeriți din țară, care împliniți poruncile Lui“ (Tef. 2, 3). Este deci o nevoie a inimii și o îndrumare a Cuvîntului divin — a căuta pe

Domnul. Isus însă pune întrebarea: „De ce M-ați căutat?“ Se poate oare reproșa pentru intenția sau faptul de a căuta pe Domnul? Poate fi dezaprobată sau condamnată această dorință? Firește că nu. Întîlnim aici situații și cazuri diferite, de aceea și sensul cuvintelor Domnului este diferit de al versetelor citate mai sus. Întrebarea lui Isus nu cere numai motive pentru această căutare, ci o declară inutilă și zadarnică. Pe multe căi, în multe locuri și în multe feluri ei L-au căutat; de ce era necesar să-L caute?

„De ce M-ați căutat?“ A căuta însemnează a depune eforturi pentru a găsi, pentru a veni în directă legătură cu ceva cunoscut sau necunoscut, a umbla cu atenție și stăruință pentru a descoperi ceva nou, sau pentru a regăsi ceva pierdut. Căutăm un obiect atunci cînd nu știm unde este, chiar dacă l-am mai văzut și-l cunoaștem foarte bine. Cînd știm unde se află, mergem direct la el; atunci căutarea nu mai are nici un sens.

Cînd dorim să cunoaștem o problemă sau o persoană, noi căutăm, cercetăm. Căutarea are două aspecte, în raport cu cunoașterea: căutarea identității, atunci cînd este vorba de ceva necunoscut, sau căutarea mediului de existență, atunci cînd este vorba de ceva cunoscut. Cînd căutăm identitatea unui obiect, noi ne interesăm de componente, date, amănunte, căutăm însușiri, particularități. Cînd căutăm mediul de existență al unui obiect, considerăm identitatea cunoscută, deci o chestiune rezolvată: rămîne de stabilit unde se află obiectul respectiv, unde poate fi găsit.

Iosif și Maria îl căutau pe Isus. Nu căutau identitatea Lui, căci îl cunoșteau destul de bine ca om, fusese crescut în familia lor, urmăriseră toate manifestările Lui din copilărie. Ceea ce nu cunoșteau ei acum era locul unde se afla. Îl căutau sperați pe căi diferite, neștiind unde poate fi găsit.

Dață Iosif și Maria ar fi continuat să caute pe Isus printre rude și cunoscuți, pe cale sau în Ierusalim, L-ar fi căutat mult și zadarnic. Acestea erau alte căi, alte locuri: Isus nu se afla acolo, și de aceea nici nu putea fi găsit astfel. Oricît de arzătoare ar fi fost dorința lor de a-L găsi și oricît de stăruitor efortul lor în direcția aceasta, nu L-ar fi găsit. Putem să căutăm pe Mîntuitorul oricît, dacă-L vom căuta pe drum sau printre rude, dacă-L vom căuta cu înfocare în izvoare omenești, în susținerile lor, sau pe căile lor, zadarnic o vom face: nu-L vom găsi, căci El nu se află acolo chiar dacă astfel vom afla ceva în plus despre El.

Părinții lui Isus erau cei mai apropiați de El. Ei cunoșteau despre El tot ceea ce omenește era posibil. Cunoșteau viața lui exterioră în amănunte și îndeaproape, cunoșteau multe fapte, manifestări și cuvinte din viața Sa de pînă aici. În toate acestea, ei erau superiori tuturor celorlalți, îi întreceau cu mult. Cu

toate acestea îl căutau, umblau cu disperare ca să-L afle, să-L găsească, să fie iarăși în legătură cu El. Cu noi s-ar putea întâmpla același lucru. Noi, cunoaștem multe în legătură cu viața lui Hristos. Am studiat paginile vieții Sale de la Betleem la Golgota, am urmărit îndeaproape și cu însuflețire activitatea și faptele lui minunate, am studiat învățăturile prezentate de El și cuprinse în Evanghelii. Poate că în privința aceasta, istoric și dogmatic, știm mai multe, având în vedere și revelațiile Spiritului Profetic, bogate în relatări cu privire la biografia și învățăturile Domnului Isus. Hristos nu va lua cu Sine pe aceia care-L caută, chiar dacă ar face-o timp îndelungat, ci pe aceia care L-au găsit, care-L au pe El.

Iosif și Maria L-au căutat timp de trei zile, L-au căutat cu îngrijorare așa cum reiese din cuvintele lor. La regăsire, Isus îi întreabă mirat: „De ce M-ați căutat?” Cuvintele Lui exprimă uimire, surprindere. Cum să-L caute, și de ce atîta căutare? Sînt două motive care provoacă uimirea Lui: a) Ei L-au căutat pe alte căi și b) Nu știau că trebuie să se afle în casa Tatălui Său, fapt care i-a făcut să umble îndelung și plini de îngrijorare.

Din cuvintele lui Isus reiese atît faptul că umblarea lor a fost în parte inutilă, cît și faptul că ar fi fost normal ca ei să meargă direct la țintă. Cine-L cunoaște cu adevărat pe Hristos, va ști și unde să-L găsească, unde să-L întilnească: El nu va pierde timp și energie în căutări pe căi unde nu-L poate găsi niciodată. Isus a întrebat pe Filip: „De atîta vreme sînt cu voi, și nu M-ai cunoscut, Filipe?” (Ioan 14,9). „Ca ei să caute pe Dumnezeu și să se silească să-L găsească bîlbîind, măcar că nu este departe de fiecare din noi” (Fapte 17, 27). Iosif și Maria L-au găsit numai în Casa lui Dumnezeu.

Rudele și cunoscuții puteau să le spună ceva despre Isus, dar nu aceasta căutau ei; nu le trebuia nici o descriere sau caracterizare. Ei nu aveau nevoie să afle despre El, ci să-L afle pe El; nu să cunoască ceva în legătură cu El sau să caute relatări cu privire la El, ci aveau nevoie de El, să-L aibă, să fie cu El. A găsi și a avea anumite date

istorice, biografice, dogmatice, psihologice, în legătură cu Isus, nu este nici pe departe suficient. A-L găsi pe El — iată ținta ideală. „De ce M-ați căutat?” întreabă Isus. Pe El îl surprinde faptul că oamenii care ar trebui să-L aibă deja, îl caută mult și zadarnic. Se consumă timp prețios pe căi lăturalnice, cînd ar trebui să știm bine drumul către El.

Hristos nu se opune dorinței de a-L căuta, ci o recomandă, o încurajează, o sprijinește; chiar El e primul care ne caută. Dar El nu răspunde la acea parte a căutărilor noastre, cînd umblăm pe alte drumuri decît cele rînduite de El: „De ce M-ați căutat?” sau: „De ce M-ați căutat așa?”

Mîntuitorul oferă în cuvintele Sale cheia sigură a problemei celei mari: adevărata aflare a lui Hristos. El zice: „Nu știati că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu?” El era în Casa Tatălui Său, în locul sfînt unde prezența lui Dumnezeu se descoperea în chip nemijlocit, unde se manifesta El însuși. Prin analogie și extindere logică, expresia „Casa Tatălui Meu” se referă mai mult la principiul ce-l reprezintă, decît la un loc fix și unic. Este vorba de orice cale pe care se descoperă și se manifestă prezența ființei Tatălui, unde se fac cunoscute caracterul Său, lucrarea Sa, voința Sa, adevărul Său, înțelepciunea Sa. Iată aici trei asemenea medii: revelația Sfințelor Scripturi, rugăciunea personală și adorarea obștească.

Prin glasul Sfințelor Scripturi, Hristos se descoperă credincioșilor oferind spre cercetare gîndurile Sale, bunătatea Sa, dragostea Sa, tot farmecul ființei Sale. Din aceste pagini sfînte izvorăsc șivoaiele gigantice ale harului ce ni-L descoperă pe Unicul Fiu al lui Dumnezeu. „Cuvîntul Care S-a făcut trup pentru a locui printre oameni plin de har și de adevăr”. Pe calea revelației scrise a Bibliei, Hristos Se face tuturor cunoscut. Scriptura e propria Sa gîndire, propria Sa simțire, e ființa Sa tilmăcită în cuvinte. El poate spune: „Nu știati că Mă puteți afla din Cuvîntul scris?” Aceasta este redarea caracterului și a tuturor amănuntelor necesare în legătură cu Acela care este Cuvîntul viu și veșnic.

O altă cale de a veni în legătură cu Hristos, de a-L cunoaște, de a-L primi, este rugăciunea personală. Prin rugăciunea tainică, puterea lui Hristos, harul Său minunat coboară în sufletul sincer. Pe calea aceasta poți privi pe Acela care este Începutul și Sfirșitul, Cel dintîi și Cel de pe urmă. Pe aripile acestea, sufletul urcă în sferile cele mai înalte ale cerului, unde lumina binecuvîntată a curților veșnice îi este dăruită în abundență. E cel mai înalt privilegiu ce s-ar fi putut acorda muritorilor, să poată vorbi prin rugăciune cu Domnul lor, cu Marele Preot din ceruri. Hristos poate fi găsit, cunoscut, și primit prin rugăciune sinceră, temeinică, stăruitoare și plină de credință.

În sfîrșit, Hristos se descoperă credincioșilor, și în adorarea obștească. „Căci acolo unde sînt doi sau trei adunați în Numele Meu, sînt și Eu în mijlocul lor”. (Mat. 18, 20). Copiii lui Dumnezeu se unesc spre a mări pe Creatorul lor, spre a primi binecuvîntarea cerului. Oriunde aceștia se unesc în scopul acesta și în felul rînduit de cer, Hristos este în mijlocul lor. El se descoperă în felul acesta. Cuvintele Lui au o deosebită însemnătate: „Nu știati că trebuie să fiu în Casa Tatălui Meu?” El e prezent în Casa de Rugăciune. Cei care se grupează în alte locuri și într-un spirit străin de unitatea Bisericii Domnului, care umblă astfel pe alte căi, vor umbla zadarnic, căci nu-L vor găsi pe Hristos.

Iată căile rînduite de Providență pentru a-L putea găsi pe Hristos și a-L primi cu adevărat.

Să încetăm deci orice căutare pe alte căi decît cele rînduite de Dumnezeu. Să întrerupem lunga și zadarnica noastră rătăcire pe drumuri ocolite și străine de Biserica Domnului. Hristos poate fi găsit cu ușurință de toți cei ce o fac cu deplină sinceritate și cu toată inima, pe căile hotărîte de El. De vom urma drumul acesta, răscumpărarea noastră va fi împlinită, viața noastră se va contopi cu viața Domnului Hristos și fericirea noastră va fi deplină.

RADU M. ȘTEFAN

„BATRÎNUL SIMEON“

„Și iată că în Ierusalim era un om numit Simeon. Omul acesta ducea o viață sfântă, și era cu frica lui Dumnezeu. El aștepta mîngîierea lui Izrael, și Duhul Sfînt era peste el.“
Luca 2, 25.

Viața Domnului nostru Isus Hristos, cu cele două mari evenimente monumentale — Betleem și Golgota — constituie, pentru creștini, un nesecat izvor de cugetare, de cercetare și de inspirație.

Este trist că pentru unii creștini, evenimentul nașterii Domnului și suferințele Sale, constituie ocaziuni de reverie spirituală pasageră, ocaziuni care lipsite fiind de fondul cel profund spiritual și înălțător al lor, a întins deasupra mantia acoperitoare a unor forme lipsite de puterea mintuitoare, forme reci, țapene, ce se adresează ochilor, sentimentalismului religios lacrimogen, dar care nu încălzește cu nimic inima, sufletul.

Acum, au rămas în urmă melodiile minunate ale corurilor îngerești de pe plaiurile Betleemului, ale căror acorduri mai dăinuie încă în sufletele noastre ca o dorință mereu prezentă, mereu dorită. De aceea în cele ce urmează nu ne vom ocupa de evenimentul nașterii Domnului Hristos, izvor nesecat de învățături minunate. Lăsăm în urmă toate evenimentele așa cum sînt ele consemnate în rapoartele fidele ale Sfințelor Scripturi și ne vom opri asupra unui eveniment ce a avut loc ceva mai tîrziu, după nașterea Sa.

Dintre Evangheliști, numai Luca este cel care prezintă acest fragment din tabloul vieții Domnului Isus Hristos. Iată cum îl redă el în Evanghelia sa la capitolul doi, de la versetul douăzeci și cinci înainte :

„Și cînd s-au împlinit zilele pentru curățirea lor, după legea lui Moise, Iosif și Maria, au adus pruncul la Ierusalim, ca să-l înfățișeze înaintea Domnului.

„Și iată că în Ierusalim era un om numit Simeon. Omul acesta ducea o viață sfîntă și era cu frica lui

Pastor :
DUMITRU POPA

Dumnezeu. El aștepta mîngîierea lui Izrael, și Duhul Sfînt era peste el.

„Duhul Sfînt îl înștiințase că nu va muri înainte ca să vadă pe Hristosul Domnului.

„El a venit în templu, minat de Duhul. Și cînd au adus părinții înăuntru pe pruncul Isus, ca să împlinescă cu privire la El ce poruncește Legea,

„Simeon l-a luat în brațe, a binecuvîntat pe Domnul și a zis :

„Acum, slobozește în pace pe robul Tău, Stăpîne, după Cuvîntul Tău.

„Căci au văzut ochii mei mintuirea ta,

„pe care ai pregătit-o să fie, înaintea tuturor popoarelor,

„lumina care să lumineze neamurile și slava poporului Tău Izrael“.

Să ne oprim acum asupra acestei luminoase figuri biblice. Multe personaje mari și minunate găsim prezente în paginile Sfințelor Scripturi și fiecare dintre ele, ne transmite mesajul său, spre înțelepciunea tuturor celor ce se lasă înțelepțiți de el.

Cine era Simeon ?

Nu poate fi nici o îndoială cu privire la faptul că existau la data aceea multe persoane în Ierusalim, cu numele de Simeon. Și cu toate acestea, niciunul nu a meritat atenția — din partea lui Dumnezeu și a inspirației divine — ca cel despre care ne vorbesc rapoartele Sfințelor Scripturi. Un astfel de exemplar de perseverență pietate și credințioșie, era foarte rar, și nu este surprinzător faptul că Evanghe-

listul Luca își începe relatarea sa, sub controlul inspirației divine, cu exclamarea.... Iată....

Există unele tradiții care se străduiesc să identifice pe acest venerabil bătrîn cu Rabi Simeon, fiul lui Hillel și tată al lui Gamaliel. Dar acestea sînt nefondate, lipsite de temeinicie. Rabi Simeon a devenit președinte al Sinedriului în anul 13, 17 sau 18, după nașterea Domnului Hristos. Este însă clar faptul că Simeon despre care ne vorbește Luca, era deja un om bătrîn (v. 26, 29) lucru ce se explică și prin faptul că lui i-a fost dată asigurarea că va trăi pînă ce va vedea pe Mesia.

Cercetătorului atent al Scripturii, figura lui Simeon îi solicită atenția și un studiu mai profund. E ceva care te face să te oprești, să scrutezi zarea și făcînd să dispară spațiul și timpul, să ajungi să te uiți în ochii lui sinceri și cristalini, ferestre larg deschise ale sufletului său și să înveți — citindu-i viața ! Căci apariția lui în templul din Ierusalim, mai este „oarecum“ egalată numai de apariția tilharului de pe cruce, în clipele zbuciumului Său de Mintuitor.

Ca întotdeauna, și la data aceea, Iudeii credințioși — pioși — așteptau, credeau și se rugau ca căldură pentru venirea lui Mesia. Dumnezeu nu-și putea manifesta puterea și slava Sa printr-o preoție coruptă. Timpul pentru a onora pe poporul său, sosise. Mulți dintre Rabini, dintre Cărturari și Farisei, au adus propriile lor tradiții și le-au impus poporului Iudeu ca fiind porunci ale lui Dumnezeu. Credința iudeilor devenise astfel întunecoasă, ca urmare a îndepărtării lor de Dumnezeu.

Iudeii pioși credeau și erau încrezători în faptul că Dumnezeu nu va lăsa poporul Său în această situație, ca să fie de ocară printre noroade. În trecut, El le-a ridicat

un liberator atunci cînd în nenorocirea lor, ei au strigat către El. Din cele spuse de profeți, considerau că timpul hotărît de Dumnezeu pentru venirea lui Mesia, sosise! Și că atunci cînd El va veni, ei vor avea o viziune clară a voinței divine, iar învățătura lor va fi eliberată de povara tradițiilor și a ceremoniilor nefolositoare, care semănase numai confuzie în credința lor. Unii dintre ei așteptau zi și noapte venirea lui Mesia, rugîndu-se ca ei să poată vedea pe Mîntuitorul mai înainte de a muri. Ei doreau să vadă norul ignoranței și al bigotismului, îndepărtat din mintea poporului.

În toate vremurile, cei devotați și sinceri au purtat cu ei dorința de a trăi spre a vedea împlinirea speranței mesianice. A fost planul și scopul lui Dumnezeu ca această nădejde să ardă todeauna în mod strălucitor în inimile celor credincioși ai Săi, căci mai mult decît orice altceva, această nădejde conduce pe credincioși la sfințirea vieții lor.

Simeon era unul dintre aceștia și se pare că și dintre aceștia, el era unicul. El era un bărbat pios în inima lui față de îndatoririle ce le avea față de Dumnezeu și era drept în legăturile sale cu semenii săi (Mica 6, 8; Mat. 22, 26—40; Ioan 3, 2—3). Cei sinceri, cei devotați din zilele lui Simeon, aveau asigurarea dată prin profeți că generația lor urma să vadă pe Mesia.

Fiind drept și devotat (vers. 25) Simeon a umblat în lumina cu care cerul luminează pînă atunci calea vieții sale, iar ochii săi erau deschiși în așteptarea unei lumini mai mari.

Se pare că Simeon aparținea aceluia grup de credincioși umili și devotați cercetători ai Scripturii, amintiți în Sfintele Scripturi, și care așteptau mîntuirea lui Izrael.

— Zaharia și Elisabeta (Luca 1, 6. 67).

„Oameni neprihăniți înaintea lui Dumnezeu, și păzeau fără pată toate poruncile și rînduielele Domnului“.

— Iosif — (Matei 1, 19).

„Iosif, bărbatul ei, era un om neprihănit“.

— Maria — (Luca 1, 28).

„Plecăciune ție, căreia ți s-a făcut mare har. Domnul este cu tine, binecuvîntată ești tu între femei“.

— Păstorii — „Pe cîmpurile unde tînărul David păzise turma, păstorii încă mai vegheau în timpul nopții. În orele acelea de liniște vorbeau despre Mîntuitorul făgăduit și se rugau pentru venirea împăratului pe tronul lui David“.

— Ana — (Luca 2, 37).

„Rămasă văduvă, și fiind în vîrstă de optzeci și patru de ani. Ana nu se depărta de Templu, și zi și noapte slujea lui Dumnezeu cu post și cu rugăciune“.

— Iosif din Arimateea — (Marcu 15, 43).

„A venit Iosif din Arimateea, un sfetnic cu vază al Soborului, care

și el aștepta Împărăția lui Dumnezeu“.

— Și alții cîțiva — (Luca 2, 38).

„A venit și ea în același ceas, și a început să laude pe Dumnezeu, și să vorbească despre Isus tuturor celor ce așteptau Mîntuirea Ierusalimului“.

Acestor bărbați credincioși care așteptau și priveau spre timpul venirii lui Mesia, cerul le-a făcut cunoscut venirea Lui (Ebrei 9, 28). Este privilegiul nostru de a privi spre „fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mîntuitor Isus Hristos“ (Tit. 2, 13).

Simeon își conducea întreaga sa comportare după Cuvîntul Legii lui Dumnezeu și era astfel pe deplin consacrat Lui. În felul acesta el adăuga o inimă pioasă, unei comportări neprihănite. Alte traduceri ale versetului 25 din Luca, 2, arată că Simeon era — DREPT ȘI DUCEA O VIAȚĂ SFÎNTĂ. Expresia originală — spun Comentarii — indică o persoană „vorbită de bine“, cineva care este „bine primit“ între ceilalți. O persoană care în problemele sale religioase este precaut și circumspect. El trăia în așa fel religia părinților săi, încît nu prilejuia vreunui prieten ocazia ca să se plîngă cumva de el, dar nici celui rău nu-i dădea prilejul să triumfe.

Un lucru ce este vrednic de reținut și care ne atrage atenția este faptul că Simeon era încunoștiințat de Duhul lui Dumnezeu cu privire la cele ce aveau să se întîmple. Cu privire la acest subiect, Simeon avea o comunicare expresă din partea lui Dumnezeu. Sufletul celui neprihănit, este locuința cea mai potrivită pentru Duhul lui Dumnezeu.

Prin iluminare divină Simeon a înțeles misiunea divină a Domnului Hristos. Duhul Sfînt lucră asupra inimii sale. Puritatea vieții sale corespundea luminii pe care o primise și el era pregătit pentru marele adevăr cum că micul prunc neajutorat era Domnul, Cel Uns, Mesia.

„Cînd Simeon intră în templu, văzu o familie înfățișînd preotului pe primul lor născut. După înfățișare se cunoștea că sînt săraci; dar Simeon înțelise spusele Spiritului Sfînt și fu pătruns de o profundă convingere că pruncul înfățișat Domnului este mîngîierea lui Izrael, Acela pe care inima lui dorise să-L vadă. Spre mirarea preotului, Simeon luă înfățișarea unui om căzut în uimire. Copilul fusese înapoiat Mariei; el îl luă în brațe și îl înfățișă lui Dumnezeu, în timp ce în sufletul lui se revărsă o bucurie pe care nu o simțise niciodată“.

Ce trebuie să fi simțit sufletul acestui om sfînt în acel moment. O... ce privilegiu neprețuit. Bucuria și fericirea transfigurase chipul său, pe cînd ținea în brațele sale cel mai prețios dar al lui Dumnezeu dat copiilor Săi. Mintea sa ilumi-

nată a primit lumina ce se revărsa în valuri de la Izvorul a toată lumina.

Mulți au fost gata să-L numească Rabuni, Domn și Mîntuitor, Fiul Dumnezeului Celui prea Înalt, atunci cînd minile Sale binecuvîntate aduceau vindecarea, înmulțea pîinea sau dădea viață. Dar cînd se afla ca prunc neajutorat... numai legătura permanentă cu Dumnezeul cerului, a putut să impresioneze favorabil pe Simeon. De îndată ce acesta văzu pruncul în brațele preotului, el a fost impresionat de inspirația divină — și a rostit aceste minunate cuvinte: „Acum, slobozește în pace pe robul Tău, Stăpîne, după cuvîntul Tău. Căci au văzut ochii mei mîntuirea Ta, pe care ai pregătit-o să fie, înaintea tuturor popoarelor, lumina care să lumineze neamurile, și slava poporului Tău Izrael“.

Simeon și-a dat seama că el ținea în brațele sale pe Cel care era Calea, Adevărul și Viața. În acest timp, nu era nimic în înfățișarea Domnului Isus care să-i dea această asigurare, dar Simeon trăise în atmosfera cerului. Razele strălucitoare ale soarelui Neprihănitului i-a dat discernămint spiritual. Singura sa dorință a fost aceea de a vedea pe Hristos. Dumnezeu, prin Duhul Său cel Sfînt i-a dat asigurarea, i-a spus că nu va muri pînă ce nu va vedea pe Unsul lui Izrael. Căci spune Simeon: „Acum slobozește în pace pe robul Tău, Stăpîne, DUPĂ CUVÎNTUL TĂU“. Lucrul acesta însemnează că acest venerabil bătrîn avea o strînsă legătură cu Dumnezeu. Nu era o legătură unilaterală. Ci era o legătură în ambele sensuri. Amîndoi își vorbeau reciproc. Așa cum de fapt a fost cazul și cu Moise, Abraam și alți bărbați ai lui Dumnezeu. Viața lui Simeon era în mod direct dirijată de Duhul lui Dumnezeu. Iar el... se lăsa condus, dirijat de El.

Cît de cu totul diferită a fost atitudinea sa față de preotul care — pentru un moment — ținu pe copilul Isus în brațele sale. „Preotul trecu prin slujba impusă. Luă copilul în brațe și îl ridică în fața altarului. După ce-l înapoiește mamei scrise numele Isus în registrul întîilor născuți. Nici nu i-a dat prin gînd, că pruncul pe care-L avea în brațe era Stăpînul Cerului, Împăratul Măririi. Preotul nu gîndea că pruncul acesta era Acela despre care Moise scrisese: „Domnul Dumnezeu vostru, vă va ridica dintre frații voștri un prooroc ca mine; pe El să-L ascultați în tot ce vă va spune“. El nu se gîndea că pruncul acesta era Cel a cărui slavă ceruse

(Continuare în coperta 3-a)

NECROLOG

Cu profundă durere am primit neașteptata veste a încetării din viață a fratelui I. Prevlitz, pastor al Bisericii A.Z.S. din țara noastră.

Nimeni nu se aștepta ca fratele nostru, care era plin de energie, de viață, de dinamism, să plece atât de repede din mijlocul nostru.

Născut la data de 5 iulie 1905, în comuna Dupuș, raionul Mediaș, a cunoscut de timpuriu adevărurile Scripturii, alăturându-se cu toată ființa sa de Biserica Adventă, al cărei membru și slujitor a rămas până la sfârșitul vieții sale.

Data de 1 ianuarie 1929, este data când pășește în cadrul deservenților Cultului nostru, activând ca pastor-asistent, pastor ajutor și pastor în diferite Conferințe din cadrul Uniunii noastre.

Începând din anul 1940, îndeplinește funcția de consilier al Conferinței Sibiu și apoi este numit președinte al acestei Conferințe. Între anii 1955—1959, este de asemenea președinte al Conferinței Transilvania—Cluj.

Începând din anul 1961 a deservit — ca pastor — cu toată conștiințiozitatea și energia ce-l caracteriza, comunitățile districtului său, din cadrul Conferinței — Sibiu.

Deși bolnav, a ținut să conducă personal la locul de înmormîntare, pe unul din membrii districtului

său, pe care i-a iubit ca un adevărat păstor. Cu această ocazie, a contractat o răceală atât de puternică, încît după cîteva zile a încetat și el din viață.

Moartea lui a impresionat profund pe toți cei ce l-au cunoscut și mulți au ținut să conducă la locul odihnei sale pe acest slujitor al Evangheliei, care și-a încheiat astfel slujirea și alergarea sa.

La înmormîntare, fratele Berner K. secretarul Conferinței Sibiu, a prezentat cuvintele de mîngîiere ale Sf. Scripturi.

Din partea Comitetului Uniunii — al cărui membru a fost ani de zile defunctul — a vorbit fr. Tachici Ioan, secretarul Uniunii de Conferințe A.Z.S., care a scos în evidență activitatea și caracterul altruist al defunctului. Au mai vorbit cu această ocazie Fl. Alexandrescu președintele Conferinței Sibiu și Delea Alexandru, Consilier.

La mormînt, fr. D. Popa a prezentat în cîteva cuvinte, făgăduințele lui Dumnezeu și nădejdea creștină. Cu nădejdea învierii în suflet, toți cei prezenți au rămas încredințați de adevărul Scripturii care dă asigurarea: „Scumpă este înaintea Domnului, moartea celor iubiți de El“.

REDACȚIA

BĂTRÎNUL SIMEON

(Urmare din pag. 23-a)

Moise să o vadă; dar în brațele preotului se afla Unul mai mare ca Moise; și când scrise numele copilului, el scrise numele Aceluia, care era temelia întregului sistem iudaic. Acest nume avea să fie garanția nimicirii acestui sistem, deoarece sistemul sacrificiilor și al darurilor se învechise, închipuirea aproape ajunse adevărul și umbra, realitatea sa. Mărirea se depărtase din Sanctuar, dar în Pruncul din Betleem era cuprinsă slava în fața căreia îngerii se prosternau. Pruncul acesta neștiutor era sămînța făgăduită, către care arăta primul altar ridicat la porțile Edenului. Acesta era Silo, Pacificatorul. Era Acela care Se numise în fața lui Moise: „Eu sînt”. Era Acela care călăuzise pe Izrael din stîlpul de nor și de foc. Era Acela despre care proorociseră de multă vereme văzătorii. Era Speranța națiunilor. Rădăcina și Vlăstarul lui David, Steaua strălucitoare a dimineții.

„Numele slabului Pruncușor înscris în registrele lui Izrael, prin care se făcea fratele nostru, era nădejdea noastră. Copilul pentru care se plătise răscumpărare, era Acela care trebuia să plătească prețul păcatelor lumii. Era adevăratul „Mare Preot, pus peste casa lui Dumnezeu”, conducătorul „preoției, care nu poate trece de la unul la altul”, Mijlocitorul de la „dreapta Măririi în locurile prea înalte”.

Asemenea multor preoți, el — el, preotul ce făcu înscrisura pruncului Isus, studie în zadar Scripturile, în primul rînd datorită faptului că nu erau binevoitori a trăi conform principiilor dezvăluite în cuprinsul lor (Osea 4, 6). Ca un rezultat a acestor stări de lucruri, ochii săi spirituali erau cu totul orbiți, atunci cînd el fu adus față în față cu „Lumina Lumii”. (Ioan 1, 7—11).

Neluind în considerație lumina pe care o avea deja, el era nepregătit pentru o lumină mai mare.

Simeon a trăit ca să vadă pe Cel Așteptat. Din partea sa, el nu mai avea nici o dorință, nu mai cerea nimic. El era gata să fie liberat din slujba așteptării sale, eliberare pe care moartea i-o aduce. „Acum slobozește în pace pe robul Tău, stăpîne”. El și-a dat seama de împlinirea dorinței inimii sale, cînd prin credință — el a văzut în pruncul Isus împlinirea făgăduințelor Mesianice din V. Testament.

Nici dorința noastră nu poate rămîne mai prejos. „Dacă mă iubeste cineva, spune Domnul Isus, va păzi cuvîntul Meu... vom veni la El și vom locui împreună cu El”. În ceea ce privește mîntuirea nu este de nici un folos numai purtarea Domnului Isus pe brațe, ca prunc, dacă El nu a luat chip mai întîi în inima credinciosului.

Ca și Simeon și ceilalți de odinioară, care erau cercetători ai luminii cerești, lumina de la tronul lui Dumnezeu va lumina cărarea cercetării noastre, ca și pe a lor.

În inima tuturor credincioșilor există o dorință ce nu poate fi satisfăcută decît numai de către Domnul Isus Hristos. Și cei sinceri și doritori nu vor găsi odihnă pînă cînd nu vor vedea — prin credință — pe Domnul nostru Isus Hristos.

Cît de minunat sună cuvintele Scripturii atunci cînd ni-l prezintă pe Simeon: „Și iată că în Ierusalim era un om numit Simeon. Omul acesta ducea o viață sfîntă, și era cu frica lui Dumnezeu. El aștepta mîngîierea lui Izrael, și Duhul Sfînt era peste el”. O... de s-ar putea da acest raport despre fiecare copil al lui Dumnezeu, cîtă bucurie ar decanșa lucrul acesta, cîtă lumină, cîtă fericire.

Curierul
ADVENTIST

REDACTIA SI AD-TIA
BUCURESTI, STR. MITROP. GHEN. PETRESCU 416